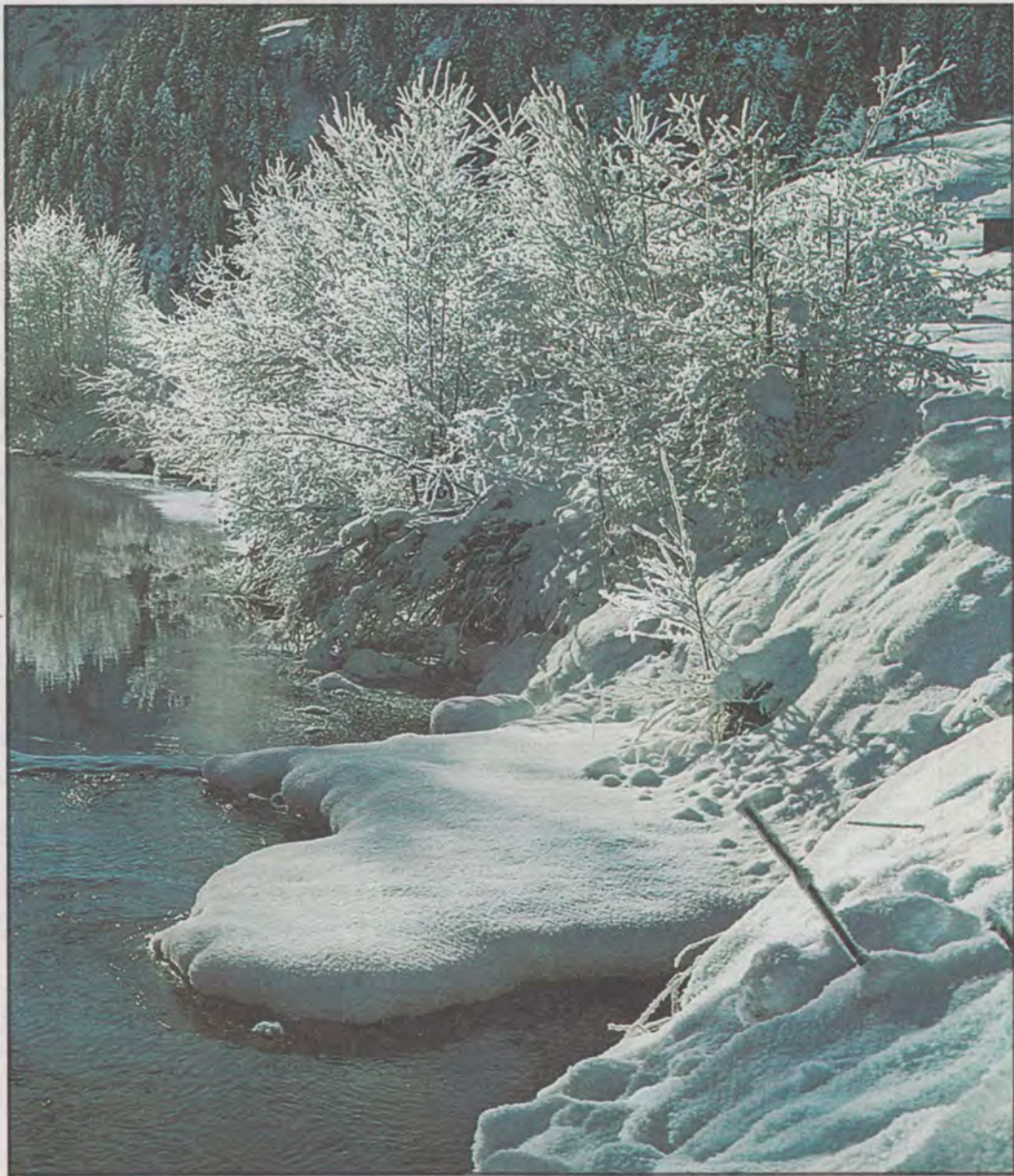

OCTOMBRIE 1998

Curierul dventist

REVISTĂ LUNARĂ DE INFORMAȚII ȘI INSPIRAȚIE PENTRU AȘTEPTĂTORII REVENIRII LUI HRISTOS

Poveste de iarnă

4 Autoritatea bisericii locale

5 Poveste de iarnă

10 Lumea în care trăim - 2

13 Ce ne confruntă

17 Cum să ne prelungim ziua

19 A 50-a Aniversare a Declarației Universale a Drepturilor Omului

20 Al 4-lea Congres al medicilor adventiști din România

 Editorial
3
Colțul copiilor
18Știri
22La odihnă
24

În numărul viitor:
Biblia vorbește și astăzi
Să trăim puterea Cuvântului Său
Prelegeri pentru Săptămâna de rugăciune

Publicația oficială a Bisericii Creștine Adventiste de Ziua a Șaptea din România.

Apare lunar, sub coordonarea Comitetului Uniunii

Redactor: Adrian Bocăneanu

Consultanți: Aron Moldovan, Ioan Câmpian-Tătar, Sabine Janou, Ion Budaman, Teodor H. Janu, Emilian Niculescu, Teofil Petre, Iosif Suclu

Autoritatea în biserică

Apreciez în mod deosebit seria de articole scrise de președintele Conferinței Generale, Robert Folkenberg, privitoare la autoritatea în biserică și publicate în *Curier*. Fiecare membru al bisericii ar trebui să acorde o înaltă prețuire acestui material apărut chiar în momentul în care aveam mare nevoie de el.

În articole se pun o serie de probleme care rețin atenția unui număr important de membri ai bisericii: cine trebuie să aibă autoritatea în biserică, în ce fel urmează să fie exercitată la fiecare nivel de organizare, ce rol îndeplinește biserică locală, ce grad de autoritate reprezintă Conferința Generală în sesiune, cum trebuie să soluționăm eventualele neînțelegeri dintre noi. Iată o lungă serie de subiecte de o stringentă actualitate.

Deși toate articolele din serie, publicate până acum, mi se par interesante, mi-au atras atenția, în mod deosebit, cele din lunile aprilie - „Cu un gând“ -, iunie - „De ce să ascultăm?“ - și august - „Avem nevoie de biserică?“

În primul dintre aceste articole, se examinează felul în care biserică primară a soluționat divergențele apărute între creștinii iudaizanți și cei veniți dintre neamuri (vezi Fapte 15). Felul în care au fost apalinate neînțelegerile constituie un model pentru noi. S-a dovedit că, printr-o consultare largă, prin dez-

bateri cinșite, deschise și responsabile, respectând opinia altora, chiar dacă se face „multă vorbă“, se poate ajunge la consens atât între noi, cât și între noi și Duhul Sfânt. Biblia ne arată că discuții, dezaorduri și chiar conflicte au existat chiar de la începutul creștinismului. Dar adevărații creștini au demonstrat întotdeauna că unitatea bisericii în dragostea lui Isus Hristos se află mai presus de păreri și interese personale.

Combaterea individualismului excesiv, a idolatrării sinelui, a pretențiilor de suveranitate în păreri, sublinierea necesității de a recunoaște că „suntem sub stăpânire“, indiferent cine suntem sau ce loc ocupăm în biserică, sunt foarte bine conturate în articolul „De ce să ascultăm?“

În al treilea articol menționat, rolul bisericii este prezentat în mod echilibrat. Deși biserică nu mântuiește, avem nevoie de ea. Biserica este menită să ofere un climat favorabil pentru formarea unui caracter creștin, este locul în care învățăm să iubim și să lucrăm pentru binele și luminarea altora, să ne investim talentele și influența și să ne ajutăm unii pe alții, prin părtășie creștină.

Sper din toată inima ca acest material pus la dispoziția noastră să fie apreciat de cititorii revistei la justa lui valoare. El conține gânduri și aprecieri ale unui om care, prin funcția pe care o deține, ne oferă o perspec-

tivă din care să înțelegem autoritatea în biserică, demnă de luat în seamă.

Aron Moldovan, secretarul Uniunii de Conferințe București

Ochii noștri sunt îndreptați spre Tine

Am fost profund inspirat de o afirmație aforistică a pastorului Dwight Nelson, publicată în articolul „Ochii noștri sunt îndreptați spre Tine“, în *Curierul Adventist* din septembrie a.c. Afirmația spune astfel: „Singura strategie posibilă care i-a rămas acestei biserici este intervenția lui Dumnezeu“.

N-am auzit de mult un lucru mai adevărat. Există tendința, căreia nu ne putem sustrage, de a crede că soluțiile, planurile, obiectivele, întele, mișcările de trupe, campaniile etc. vor face ca mandatul evanghelic din Matei 28,19.20 să fie împlinit.

Lucrez în Labirint, cea mai mare biserică locală din țara noastră, și pot să văd permanent că „singura strategie posibilă... este intervenția lui Dumnezeu“. Nu există altă soluție. Aș fi foarte bucuros dacă toți membrii bisericii noastre ar accepta lucrul acesta, mai ales (dar nu numai) acum, în perioada NET-ului, și ar începe să se roage cu stăruință pentru această „singură strategie posibilă“. Sunt sigur că atunci am vedea slava Domnului.

Valeriu Petrescu, pastor București

Colaboratori speciali: Lucian Cristescu, Viorel Dima, Lazăr Forray, dr. Gily Ionescu, Gheorghe Modoran.

Secretar de redacție: Mihail Ghioaldă

Tehnoredactare: George Toncu
Corectură: Loli Gheorghidă

Adresa redacției:

Curierul Adventist, str. Labirint 116, 74124 București, Oficiul poștal 20, tel. 323 48 95.

Către cititori: Pagina pentru scrisori este un spațiu de dialog în care să puteți comunica sugestiile, reacțiile la articolele publicate, preferințele pentru anumite subiecte sau abordarea unor probleme pe care le socotiți importante. Ne cerem scuze dacă, din motive de spațiu, vom reformula unele scrisori mai lungi.

De asemenea, primim cu plăcere manuscrise nesolicitate. Sunt binevenite informații și inițiative

din viața comunităților. Apreciez articole care tratează aspecte legate de experiența personală și puncte de vedere asupra problemelor majore care ne confruntă.

 Imprimată la Tipografia Viață și sănătate.
 Adresa: str. V. Brâncușe nr. 29, tel. 323 48 95.

 ISSN 1220 - 6725
 Anul LXXV nr. 10

Între prezent și viitor

Când scriu acest editorial, o săptămână din programul NET '98 s-a scurs deja.

De mai multe ori, în acest interval, a trebuit să mă corectez cu privire la timp - în ce zi mă aflu. Așa ceva nu mi se întâmplă în mod obișnuit. Și mi-am dat seama de ce: așa cum știți, de obicei este o zi, uneori sunt două zile, între programul pe viu, aici, la Universitatea Andrews, și prezentarea lui în România. Iar eu, lucrând pentru cei care, în România, aveau să recepționeze emisiunile în viitor, trăiam deja ca în ziua viitoare a recepției, cu grijele, emoțiile, bucuriile și experiențele ei.

Să trăiești în viitor

Această alunecare între prezent și viitor m-a făcut să mă gândesc cât de diferită poate să fie viața noastră atunci când, în mod conștient, alegem să trăim în viitor. Aceasta este tema capitolului 11 din Evrei: bărbați și femei care au făcut din viitor punctul de referință al trăirii lor. Noe, căruia Dumnezeu i-a vorbit „despre lucruri care încă nu se vedeau” (vers. 7), a schimbat modul vieții sale de la prezent la viitor, cuprins „de o teamă sfântă”. Avraam vine și se așază în Canaan, dar, spiritual, el trăiește în „cetatea care are temelii tari, al cărei meșter și ziditor este Dumnezeu” (vers. 10). Isaac a dat „o binecuvântare care avea în vedere lucrurile viitoare” (vers. 20). Moise alege să fie cu poporul lui Dumnezeu, „pentru că avea ochii pironiți spre răsplătire”, și rămâne „neclintit, ca și cum ar fi văzut pe Cel ce este nevăzut” (vers. 26.27). Și, model și încoronare a galeriei

oamenilor care și-au trăit viața la timpul viitor, Isus, „pentru bucuria care-I era pusă înainte”, a trăit impecabil și a câștigat o biruință cu valoare universală (12,2).

Să trăiești în viitorul de păcătos mântuit

Pavel ne îndeamnă: „Luați seama bine ca nimeni să nu se abată de la harul lui Dumnezeu” (12,15). Ce nebunie ar fi să te abată de la harul lui Dumnezeu! Harul „aduce mântuire” (Tit 2,11). „Prin har ați fost mântuiți” (Efes. 2,8). Harul schimbă direcția privirii noastre, de la disperata examinare de sine la

Cât de diferită poate să fie viața noastră atunci când, în mod conștient, alegem să trăim în viitor!

senina contemplare a perfecțiunii lui Isus care devine a noastră. „Viața voastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu”; de aceea, „gândiți-vă la lucrurile de sus, nu la cele de pe pământ” (Col. 3,3.2). Când te abată de la har, dispăre orice sursă de siguranță și pace. Ori te prăbușești în disperare, ori eșuezi în fariseism. Și într-un caz, și în altul, avertismentul lui Pavel se confirmă: „Ca nu cumva să dea lăstari vreo rădăcină de amărăciune, să vă aducă tulburare și mulți să fie întinați de ea” (Evr. 12,15).

Să trăiești în viitorul relațiilor celor mântuiți

„Urmăriți pacea cu toți” (vers. 14), ca unii chemați să-L vedem pe

Domnul. La timpul prezent, eu am suficiente motive să nu fiu în pace cu ceilalți. La timpul prezent, și ceilalți au suficiente motive ca să nu fie în pace cu mine. Dar ce face timpul cu aceste motive suficiente? Dacă ne păstrăm puțin realism și gândire obiectivă, după ce a trecut înțeleștarea luptei și putem să privim cu detașare la cele petrecute, motivele sunt ridicol de mărunte. Dar cum vor fi aceste motive, privite din perspectiva veșniciei, din fața tronului mare și alb al Domnului? Atunci când ne privim pe noi înșine și pe ceilalți dinspre viitorul celor mântuiți prin har, rezultatul este „pacea cu toți și sfințirea”.

Să trăiești în viitorul lucrării terminate

Și Pavel vine cu un alt treilea îndemn: „Întăriți-vă, dar, mâinile obosite și genunchii slăbănogiți” (vers. 12). Putem privi aceste cuvinte fie izolate, fie în contextul versetelor anterioare, despre disciplină: rostul pedepsei în formarea copiilor și paralela cu disciplina divină. „Dumnezeu ne pedepsește pentru binele nostru, ca să ne facă părtași sfințeniei Lui” (vers. 10). Dumnezeu nu ascunde de noi ceea ce El știe că va fi rezultatul lucrării Sale terminate: „părtași sfințeniei Lui”. Chiar pedeapsa este scaldată în speranță, ba mai mult, în certitudinea reușitei perfecte. Așadar, „croiți cărări drepte cu picioarele voastre, pentru ca cel ce șchiopătează să nu se abată din cale, ci mai degrabă să fie vindecat” (vers. 13).

Acest viitor este mai aproape decât oricând. Căci „v-ați apropiat de muntele Sionului, de cetatea Dumnezeului celui viu, Ierusalimul ceresc, de zecile de mii, de adunarea în sărbătoare a îngerilor, de biserică celor întâi născuți, care sunt scriși în ceruri... făcuți desăvârșiți” (vers. 22-24).

ab

Autoritatea bisericii locale

Cunoașterea personală a lui Dumnezeu și primirea mântuirii oferite de El celor care, prin credință, acceptă ce a făcut El pentru noi în persoana Fiului Său (Evr. 1,2) este cel mai mare privilegiu pe care poate să-l aibă un om. Iar celălalt mare privilegiu este de a fi membru devotat al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea.

Întineric din lume și chiar din cadrul creștinismului ne face să prețuim lumina îmbelșugată pe care Dumnezeu a revărsat-o asupra acestei biserici (fără vreun merit din partea noastră). Asemenea lui Iov, ar trebui să exclamăm cu umilință: „Urechea mea auzise vorbindu-se de Tine; dar acum ochiul meu Te-a văzut. De aceea, mi-e scârbă de mine și mă pocăiesc în țărână și cenușă” (Iov 42,5.6).

A fi adventist de ziua a șaptea - a iubi pe Dumnezeu și adevărurile pe care El le-a descoperit - este o extraordinară favoare. Dar această favoare atrage după sine responsabilitate. Nu ni s-a dat acest adevăr doar ca să-i contemplăm frumusețea; din contră, suntem chemați să lucrăm împreună cu Cerul ca să-l vestim în toată lumea.

Domnul Isus a exprimat foarte bine gândul acesta, când a spus: „Cui i s-a dat mult i se va cere mult” (Luca 12,48).

Responsabilitatea presupune, deci, *obligația de a da socoteală*. Desigur, înțelegem că, în ziua judecății, cu toții îi vom da socoteală Creatorului nostru: „Așa că fiecare dintre noi are să dea socoteală despre sine însuși lui Dumnezeu” (Rom. 14,12). Dar ce putem spune despre obligația de a ne da socoteală unii altora, nu doar în mod individual, ci și ca biserici locale? Trebuie să dea socoteală o biserică locală? Și, dacă da, atunci cui și pentru ce?

Nu fiecare grup de persoane care formează o comunitate și care pretinde că respectă doctrinele noastre fundamentale poate deveni, în mod automat, biserică adventistă de ziua a șaptea, una dintre bisericile adventiste locale din lumea întreagă. Acesta este un privilegiu acordat unei grupe de credincioși de către ceilalți membri ai Bisericii Adventiste.

Iată cum se procedează: o grupă de credincioși vine la o conferință locală și cere să fie primită în Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea oficială. Comitetul executiv al conferinței poate îndeplini această solicitare, dar numai în mod temporar; *hotărârea finală* nu poate fi luată de conferință. Hotărârea aceasta poate fi luată doar cu ocazia unei adunări generale constituite din reprezentanți ai tuturor bisericilor din conferință. Cu alte cuvinte, calitatea de biserică locală adventistă

Robert Folkenberg

de ziua a șaptea nu este un drept care aparține unui grup de credincioși, ci un privilegiu acordat de întregul corp al credincioșilor din cadrul conferinței. Reprezentanții bisericilor surori ale conferinței, convocați în sesiunea adunării generale, au autoritatea finală nu doar de a recunoaște, ci și de a desființa o biserică locală.

În calitate de președinte al Conferinței Generale, eu nu am această autoritate; și nici comitetul executiv al diviziunii, al uniunii sau chiar al conferinței locale nu o are. Puterea de a recunoaște sau de a desființa comunități locale există doar la nivelul membrilor bisericii care au fost aleși să reprezinte fiecare biserică din cadrul conferinței. În consecință, o comunitate trebuie să dea socoteală față de celelalte biserici locale, care i-au acordat privilegiul de a face parte din denominațiune.

Privilegiul de a fi recunoscută ca biserică locală adventistă de ziua a șaptea atrage cu sine responsabilități și obligația de a da socoteală. Dacă n-ar fi așa, calitatea de biserică locală adventistă de ziua a șaptea n-ar însemna mare lucru. O comunitate care solicită să fie primită în rândul bisericilor surori consimte să lucreze în armonie cu doctrinele și cu practicile Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, care sunt aprobate de cel mai larg for reprezentativ al bisericii mondiale - Conferința Generală în sesiune.

Astfel, fiecare biserică locală este obligată să își desfășoare activitatea în armonie cu *Manualul bisericii*, să încurajeze creșterea bisericii atât pe plan local, precum și în cadrul eforturilor misionare la nivel mondial, să reprezinte cu credincioșie adevărurile pe care le mărturisim și să lucreze în armonie cu principiile care orientează activitatea financiară și care au fost aprobate de organizațiile reprezentative ale bisericii. Respectarea *Manualului bisericii* și a regulamentelor bisericii nu este opțională; fiecare biserică locală se angajează să le respecte, atunci când intră în rândul bisericilor surori.

Fiecare biserică (și fiecare persoană) va avea un caracter, un temperament și un stil propriu, care sunt unice. Cu toate acestea, familia mondială a bisericilor are dreptul - chiar obligația - să se asigure că fiecare biserică locală lucrează în armonie cu principiile pe care a consimțit să le respecte când a cerut privilegiul de a fi biserică locală în cadrul Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea.

Robert Folkenberg este președintele Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea.
Adventist Review, 3 septembrie 1998

**A fi adventist
de ziua a șaptea
este un mare
privilegiu.**

Poveste de iarnă

Cazul tragic al lui Hannah More

Bill Knott

Primul lucru pe care îl observăm iarna este vântul, care schimbă percepțiile despre anotimp. Ninsorea poate fi o fulguală liniștită care ne încântă sau viscolul înfepător care ne face să murmurăm nemulțumiți pentru că strămoșii noștri sau noi înșine am ales să locuim în acest ținut nordic. Briza răcoritoare de la malul lacului, de vara trecută, pentru care L-am binecuvântat pe Domnul, s-a transformat în aceste rafale aspre, care ne fac să ne pierdem echilibrul și să evaluăm îngrijorați înălțimea stivei de lemne, prețul benzinei, adâncimea mormanelor de zăpadă de sub streșini.

Nimeni nu va spune că iarna a fost vreodată blândă în Peninsula Leelanau, cu asaltul ei anual de peste 5 m de zăpadă. Un vânt pornit de undeva din Montana mătură câmpiile și văile din Minnesota și Wisconsin, ducând bucăți de gheață din Lacul Michigan departe de mal. Casele construite de cei care s-au stabilit aici acum 150 de ani se află, de obicei, în spatele unui deal sau în vreo depresiune, care le apără de vânt.

Nu este locul în care să cauți povești despre multă căldură și lumină, mai ales iarna, când orice formă de căldură este foarte apreciată. Dar aici, printre nămeți de zăpadă, s-a consumat actul final al dramei vieții unei persoane importante din primele zile ale adventismului. Nu este vorba de o comedie; oricine aude povestea ei, chiar și după zeci de ani, spune că a fost o tragedie.

Hannah More s-a născut în regiunea rurală prosperă din nord-estul statului Connecticut, pe 22 noiembrie 1808 (George Thompson, în *Advent Review and Sabbath Herald*, 24 martie 1868). În afară de faptul că mai avea cel puțin o soră, prea puțin se cunoaște despre familia ei. Consacrată lui Dumnezeu înainte de a se naște și botezată de mică în biserica din localitatea natală, Union, Con-

necticut (Statele Unite), Hannah se descria ca fiind un copil foarte religios. „De multe ori meditam la natura trecătoare a lucrurilor de pe pământ”, scria mai târziu, „și la faptul că este extrem de important să fim gata pentru moarte” (Hannah More către Cyrus Lane, 20 feb. 1867, în Ellen G. White Estate, *Record Book*, No. 4, pag. 201).

Când avea 18 ani, a primit „această fericită speranță” (*Ibid.*), prin care se pare că înțelegea credința în Domnul Isus, ca Mântuitorul ei, și siguranța mântuirii. Mănată de „dorința fierbinte” să ajungă misionar, Hannah s-a înscris la Dudley Academy, în apropiere de Dudley, Massachusetts, unde a terminat cinci semestre. Lucra în afara școlii ca să-și plătească internatul. După ce a predat timp de câțiva ani la o școală elementară din regiune, și-a reluat studiile, la Monson Academy, la cca 30 km spre vest, unde a excelat la istorie, fiziologie, științele naturii și științele abstracte.

La vârsta de 31 de ani, Hannah era probabil una dintre femeile cu educația cea mai bună din regiunea ei, sensibilă la marile idei despre libertatea și egalitatea oamenilor, care răscoleau noua republică. Auzind de deportarea silită a multor triburi de indieni americani din Georgia și Tennessee în „Teritoriul indian” Oklahoma de astăzi, Hannah și-a dat seama că inima îi este „atrasă spre ei în mod deosebit” (*Ibid.*, pag. 202). A solicitat să lucreze printre indieni cu o echipă de misionari prezbiterieni și, în primăvara anului 1840, a pornit într-o călătorie de 3.200 km până la noul ei post. O parte din drum a mers pe vestitul traseu numit „Drumul lacrimilor”, al indienilor din tribul Cherokee, de-a lungul fluviului Arkansas, prin Forth Smith și în teritoriul fără organizare administrativă locală, din Statele Unite.

La Școala cu internat de la Misiunea Dwight (50 km sud-est de actualul Muskogee, Oklahoma),

stăteau cam 30 de fete indiene, multe dintre ele orfane. Tânăra necăsătorită a ajuns în curând să le fie atât profesoară, cât și „mamă”. Eforturile lui Hannah de a promova binele lor spiritual au avut ca rezultat, în scurt timp, convertirea majorității elevelor ei, dintre care unele au ocupat apoi funcții importante în tribul Cherokee.

În 1846, Hannah a fost transferată la Misiunea Choctaw, aproape de granița cu Texas. Din nou, marile redeșteptări între indieni au avut ca rezultat multe convertiri și consacrarea autentică în rândul elevelor. Dar se răspândeau și alte lucruri. Izbucnirea unei epidemii mortale de friguri a luat viața unora dintre elevele lui Hannah, altele rămânând orbe în urma febrei. Și Hannah a contactat boala; din cauza febrei, și-a pierdut în mare parte vederea la ochiul stâng și a trebuit să se întoarcă în Connecticut să se întrezeze timp de un an, dezamăgită pentru că „am fost constrânsă, spre marea mea mâhnire, să renunț la citit și la orice fel de studiu, chiar la studierea Bibliei”, din cauza vederii slăbite (*Ibid.*, pag. 204, 205).

Revolată din cauza oprămirii și înrobirii negrilor atât de către indieni, cât și de către unii dintre misionarii cu care lucrase la Misiunea Choctaw, Hannah a refuzat să se întoarcă la postul ei, după ce s-a refăcut. A găsit post și a lucrat ca profesoară atât în Connecticut, cât și în New York, timp de câțiva ani, dar dorea în continuare să lucreze ca misionar.

În 1850, a fost invitată de Asociația Misionară Americană să lucreze la o școală înființată de această asociație la Kaw Mendi, Sierra Leone, în Africa de Vest. Împreună cu ea au plecat alți șapte misionari finanțați de asociație - în total patru bărbați și patru femei. Școala misiunii, situată la mulți kilometri de la ocean, lângă un râu care curge spre vest, era un loc de muncă greu: celelalte trei femei au

murit în primele șase luni, de „febră de acomodare cu Africa“ (probabil malarie). În curs de câteva luni, a trebuit ca și bărbații să se întoarcă la țărmul oceanului, să se vindece. Hannah a rămas singură să conducă o școală, o biserică în plină creștere, să îngrijească de grădini și de sediul misiunii. În absența misionarilor, ea a predicat în biserică („Simțeam că Dumnezeu mă cheamă în mod special să fac astfel“, *Ibid.*, pag. 207), a condus orele de rugăciune, a lucrat ca director al școlii cu internat cu 100 de elevi, a ținut cursuri de cusut și de croitorie de damă, în afara programului, pentru femeile bășinașe, și a lucrat ca medic al centrului misionar, deseori având 20 de pacienți o dată.

Misiunea Kaw Mendi era condusă oficial de părintele George Thompson, un curajos pastor presbiterian și adept al desființării sclaviei, ca și Hannah. El își adusese soția și copiii împreună cu el în Africa. În lungile sale memorii, despre anii în care a lucrat la Kaw Mendi, Thompson nu-i acordă multă atenție lui Hannah More (George Thompson, *The Palm Land; or West Africa Illustrated: Being a History of Missionary Labors and Travels, With Descriptions of Men and Things in Western Africa; Also a Synopsis of All the Missionary Work on That Continent*, Londra: Dawsons, 1969, retipărită). Se vede, însă, chiar din relatarea lui, că, în realitate, ea era coloana vertebrală a efortului. Cincisprezece referiri scurte, într-o carte de 450 de pagini, la colaboratoarea lui cea mai de nădejde (și cea care rămăsese în viață!) ne ajută doar să întrezărim profilul unei femei cu multă putere spirituală, capacitate de organizare și tenacitate. La moartea fiului de 5 ani al lui Thompson, Hannah este prezentă să le aducă mângâiere membrilor familiei și să-i conducă în rugăciune; când masacrele dintre triburile înconjurătoare amenințau să înghite misiunea, Hannah îi protejează ferm pe copii și îi convinge pe luptători să plece, oferindu-le, în schimb, niște stofă.

De asemenea, este clar că Thompson a rămas surprins de „starea înfloritoare a școlii“, la întoarcerea sa dintr-o lungă vizită în America, în 1853 (*Ibid.*, pag. 99). Probabil, din cauza unui considerabil exces de aroganță

masculină, presupusese că nimic nu poate să prospere în lipsa lui.

În Africa, Hannah nu a dus-o niciodată bine cu sănătatea. Din acest motiv a fost constrânsă să revină, periodic, la Freetown, pe coasta Atlanticului, să se refacă. În timpul unei asemenea absențe, în 1856, sediul misiunii Kaw Mendi a fost demolat, din ordinele unui nou și nechibzuit medic american, care pretindea autoritate în numele Asociației Misionare Americane. Pastorul Thompson și Hannah nu puteau vedea mâna lui Dumnezeu în acest eveniment bizar și au ajuns la concluzia că ar fi bine, pentru toți, ca ei să se întoarcă în Statele Unite.

Au plecat cu vaporul, în iunie 1856, și au ajuns la New York, la sfârșitul lui iulie. Hannah a rămas în anul următor la rudele sale, în localitatea ei natală, ca să se întrezeze, dar în toamna lui 1857 era din nou destul de sănătoasă ca să se înscrie la cursuri de medicină la Colegiul Oberlin, la vest de Cleveland, Ohio. Convinsă că Domnul dorește ca ea să facă o lucrare în Kentucky, Hannah se îndreaptă apoi spre sud, traversând râul Ohio, rugându-se în fiecare gară sau popas ca Dumnezeu să-i descopere voința Sa pentru ea. La Harrodsburg, întâlnește un hangiu din Maysville care căuta un „profesor din est“. Supunându-se conducerii Providenței, Hannah începu curând o perioadă de doi ani de activitate ca director al unui seminar de fete în apropiere de râul Ohio.

Neîmpăcată vreodată nici măcar cu aparența tolerării sclaviei, Hannah consideră că este prudent să traverseze râul într-un stat liber. După executarea lui John Brown, adeptul radical al desființării sclaviei, era primejdios ca alți adepți ai aboliționismului să rămână în statul Kentucky. Ea rămase în timpul iernii în statul Ohio, luându-și timp să scrie „convingerile mele din Biblie despre sclavie“ (Hannah More către Cyrus Crane, 20 feb. 1867, în Ellen G. White Estate, *Record Book*, No. 4, pag. 212).

În primăvara lui 1861, se întoarse în Connecticut să se pregătească pentru ceea ce spera că va fi un nou stagiu de activitate în Africa de Vest. Aici Hannah află pentru prima dată

despre adventiștii care serbează Sabatul, de la Stephen Haskell, conducător de mare valoare al credincioșilor din New England, pe care l-a cunoscut cu ocazia unei vizite a lui la Woodstock, Connecticut, la sfârșitul anului 1861 sau la începutul lui 1862 (*Advent Review and Sabbath Herald*, 17 dec. 1872). Haskell i-a oferit câteva broșuri și un exemplar din lucrarea scrisă de J. N. Andrews, *History of the Sabbath*, o carte pe care este clar că Hannah More a apreciat-o foarte mult și le-a recomandat-o deseori și altora.

În 1862, neavând nici o perspectivă să fie angajată ca misionar, Hannah plecă, totuși, în Liberia (Africa), „având convingerea fermă că acolo mi se deschidea o ocazie specială“ (Hannah More către Cyrus Crane, 20 feb. 1867, în Ellen G. White Estate, *Record Book*, No. 4, pag. 212). La scurt timp după ce ținuse locul unei profesoare bolnave la școala unei misiuni pe râul Sf. Pavel, a fost invitată să conducă un azil de orfani la Cape Palmas, Liberia, un post pe care l-a ocupat aproape trei ani.

Se vede că Haskell luase măsuri ca revista *Advent Review and Sabbath Herald* (în prezent *Adventist Review*) să-i fie trimisă în Africa, împreună cu alte publicații. Până în ianuarie 1864, cel puțin, Hannah citise atâta încât să fie convinsă ea însăși și, prin ea, un coleg misionar, cu privire la Sabatul zilei a șaptea. Prima ei scrisoare din Africa, trimisă la redacția revistei *Review*, a fost evidențiată în ediția din 29 martie 1864:

„Nu am cunoștință de nimeni altcineva, aici, pe coasta [Africii], care serbează ziua a șaptea“, scria ea. „Dar asta nu dovedește că ea [ziua a șaptea] nu este autentică. Mă mir doar pentru că mulți oameni buni resping poruncile lui Dumnezeu prin tradițiile lor“ (*Advent Review and Sabbath Herald*, 29 mar. 1864).

Nefiind încă botezată în noua biserică, ea scria mai departe: „Membrii dv. pot să considere acum că aveți aici advențiști de ziua a șaptea activi, care așteaptă, împreună cu dv., binecuvântata arătare a Celui pe care Îl iubim, pe care Îl adorăm și căruia intenționăm să ne închinăm pentru veșnicie“.

A doua scrisoare trimisă la *Review*, în octombrie 1864 (*Ibid.*, 11 oct. 1864), arăta că Hannah era singura care ser-

ba Sabatul în locul acela. Ea își exprima speranța că „societatea div. poate va face ceva ca să înființeze o misiune a celor care serbează Sabatul, în această parte a Africii”, și spunea că așteaptă cu nerăbdare un timp „în care toți copiii lui Dumnezeu se vor vedea față în față”.

La începutul lui 1865, Hannah preda din nou în mijlocul tribului Mendi, la o misiune din Good Hope, Sierra Leone. Câteva luni mai târziu, a răspuns unui apel urgent de a conduce un alt azil de orfani, de data aceasta la Freetown. De acolo a scris la *Review* din nou, în octombrie același an. În aceste versuri scrise de Hannah și tipărite în ediția din 9 ianuarie a revistei *Review*, se face aluzie la tensiunea crescândă dintre adventismul viguros al lui Hannah și concepțiile protestante clasice ale echipei de misionari între care lucra:

„Cei care credeau că venirea Lui este aproape,

Care spuneau că Hristos vine curând,

Au fost numiți fanatici periculoși,
Au fost disprețuiți și batjocoriți de mari și de mici”

(*Ibid.*, 9 ian. 1866).

O notă a redacției, în aceeași ediție, arată că Hannah era „expusă riscului de a-și pierde postul de profesor misionar”. Pe 13 februarie 1866, în *Review*, a fost tipărită următoarea scrisoare a ei (scrisă probabil la începutul lui decembrie 1865). Despărțirea sa de echipa de misionari alături de care lucrase, avusese deja loc, din cauza noilor ei concepții: „Lor... li se pare avantajos să trimită un director care să ocupe funcția pe care o dețin eu în prezent. Așa că... probabil voi vizita America, în primăvara viitoare, dacă, prin providența lui Dumnezeu, nu mi se va deschide o ocazie specială” (*Ibid.*, 13 feb. 1866).

Sănătatea lui Hannah a continuat să se deterioreze în timpul celei de-a doua perioade de lucru în Africa; ea se descria ca fiind obosită din cauza „febrei”, a „bolii de inimă” și a „bolii de ficat” și arăta că medicul îi spusese că trebuie să se întorcă în Statele Unite, dacă vrea să mai trăiască (Hannah More către Cyrus Crane,

20 feb. 1867, în Ellen G. White Estate, *Record Book*, No. 4, pag. 213). A părăsit Africa, fără tragere de inimă, la sfârșitul primăverii, ajungând la Boston. La 60 km vest de oraș, s-a unit cu grupa mică de adventiști din South Lancaster, Massachusetts. Aici a fost botezată ca adventistă de ziua a șaptea. Ea scria: „M-am bucurat... pentru că m-am unit cu mica biserică de acolo în păzirea poruncilor lui Dumnezeu și în credința lui Isus. Dorisem de mult privilegiul acesta” (*Advent Review and Sabbath Herald*, 18 sep. 1866).

Participând la un serviciu de vindecare [ungere] în timp ce se afla la South Lancaster, a cerut să fie unsă și ea. Serviciul simplu s-a ținut la locuința lui Haskell și Hannah menționa că a fost „vindecată” și că „de ani de zile nu m-am bucurat de o sănătate așa de bună” (*Ibid.*).

În restul anului 1866 și în prima jumătate a lui 1867, Hannah a locuit la rudele ei, în Connecticut. Scrisorile trimise la *Review*, ea și cele trimise unui văr și unui nepot, în timpul acestor luni, arată că ea își apăra energie convingerile adventiste, împotriva unei furtuni de critică din partea familiei (Pentru scrisoarea ei către *Review*, vezi ediția din 18 sep. 1866; către vărul ei, vezi „Hannah More to Cyrus Crane”, 20 feb. 1867, în Ellen G. White Estate, *Record Book*, No. 4, pag. 201-213; către nepotul ei, vezi „Hannah More to Dear Nephew”, 24 feb. 1867, în Ellen G. White Estate).

În primăvara lui 1867, Hannah se hotărâse să parcurgă, cu trenul, cei 1500 km până la Battle Creek, unde spera să găsească de lucru și partășie spirituală în comunitatea adventistă în plină creștere, de acolo. Battle Creek, având 250 de adventiști la o populație de aproape 5.000 de locuitori, era, fără îndoială, cel mai mare centru al adventiștilor de ziua a șaptea din lume și fără îndoială că Hannah își îndreptase gândurile și intențiile spre acest loc. Revista săptămânală *Review*, care, de cinci ani, fusese principalul mijloc de legătură dintre Hannah și alți credincioși care serbau Sabatul, era publicată acolo, de editura și tipografia *Review and Herald*, una dintre cele mai mari instituții de acest fel din Michigan. Institutul pentru Reforma Sănătății, care urma să devină în

curând Centrul de Sănătate Battle Creek, fusese deschis cu un an în urmă, în vara lui 1866, și primea zeci de oameni pentru tratament și educație sanitară. În biserica adventistă din Battle Creek se aduna în fiecare Sabat cea mai mare comunitate de adventiști din lume. Desigur că acolo, trebuie să fi dedus Hannah, avea să găsească și ea un cămin în mijlocul poporului lui Dumnezeu.

Evenimentele care s-au succedat ne îndurează mult, chiar și astăzi. Printr-o coincidență, cândva în vara lui 1867, Hannah a sosit la Battle Creek cu același tren cu care venise și sora Strong, soția unui pastor adventist. Dispusă să o ajute, ea însăși fiind străină la Battle Creek, sora Strong a luat legătura cu mai mulți prieteni adventiști, încercând să găsească un loc în care Hannah putea să stea, până când avea să găsească serviciu. S-au făcut demersuri la „frații conducători” de la editura *Review and Herald*, în speranța că își vor exercita influența în scopul organizării unei mici școli pentru copiii adventiști, la care experimentata profesoară din Africa putea să lucreze (Ellen White, *Mărturii pentru biserică*, vol. 1, pag. 686. Descrierea următoare, a felului în care a fost tratată Hannah la Battle Creek, provine din această carte).

Institutul pentru Reforma Sănătății i-a oferit lui Hannah o cameră și masa în mod gratuit, pentru câteva zile; o familie adventistă a primit-o în gazdă pentru două zile, alta pentru patru zile. Dar, în mai puțin de două săptămâni, era dureros de clar pentru Hannah și pentru sora Strong că nici o familie adventistă din Battle Creek nu era dispusă să o ia în gazdă pe misionara necăsătorită, de 58 de ani, a cărei îmbrăcăminte „nu era pe placul celor care apreciau eleganța și moda”.

Neavând nici o perspectivă la Battle Creek, Hannah i-a scris pastorului Thompson, care lucra acum la o misiune prezbiteriană în Peninsula Leelanau, și a răspuns afirmativ invitației lui repetate de a merge să locuiască împreună cu familia lui. A mers cu trenul până la Chicago, unde a împrumutat bani de la prieteni, și a traversat Lacul Michigan cu vaporul, până la Leland, ajungând aici la

mijlocul verii.

Ellen și James White, care locuiau acum la Greenville, Michigan, la 120 km de Battle Creek, au aflat de modul egoist în care fusese tratată Hannah la Battle Creek, abia după plecarea ei la Leland. La începutul lui august, i-au scris la Leland și au invitat-o să se întâlnească cu ei la Wright, Michigan (la vest de Grand Rapids; *Ibid.*, pag. 682-683), iar de acolo să se întoarcă să locuiască la ei, la Greenville. Scrisoarea lui Hannah către familia White, de pe 29 august 1867 (*Ibid.*, pag. 683-684), este o descriere emoționantă a noilor condiții în care stătea la familia Thompson, la Leland, precum și o mărturisire cu privire la sărăcia ei. Câștigând doar 1,50 dolari pe săptămână pentru că le preda copiilor și ajuta la treburile casei, ea mai avea nevoie de cel puțin 10 dolari ca să-și plătească drumul cu vaporul până la Milwaukee, apoi mai departe până la Grand Haven și de acolo cu trenul și cu trăsura până la Greenville.

Soții White erau ei înșiși în lipsuri financiare și pe punctul de a pleca să predice în mai multe localități, în care sperau să strângă banii necesari pentru ca Hannah să poată veni să locuiască la ei, la Greenville, înainte de sosirea iernii. La întoarcere, la începutul lui octombrie, au făcut o scurtă vizită la Battle Creek - destul de lungă, totuși, ca să primească scrisoarea de pe 29 august, de la Hannah, și să le adreseze o muștrare puternică membrilor bisericii Tabernacol pentru felul în care o trataseră pe această misionară devotată (*Ibid.*, pag. 692-693).

Călătoria în estul Statelor Unite, planificată de familia White pentru o lună, s-a prelungit până la trei luni, timp în care Ellen și James au scris mai multor persoane, atât din Greenville, cât și din Battle Creek, îndemnându-le să-i trimită bani lui Hannah, pentru ca ea să poată face călătoria spre sud înainte de sosirea iernii și să stea în gazdă la o familie adventistă, până când aveau să ajungă acasă (*Ibid.*, pag. 692). În ianuarie, când s-a întors la Michigan, familia White a aflat cu consternare că nici biserica din Battle Creek, nici persoanele cărora le scrisese nu trimiseseră după Hannah. Ea era tot

la Leland, fără nici o speranță rezonabilă de a călători pe uscat, iar Lacul Michigan fiind înghețat, navigația era oprită pe timpul iernii.

Pe 3 februarie, familia White i-a scris din nou lui Hannah. Răspunsul ei (*Ibid.*, pag. 687-690), purtând data de 20 februarie 1868, a fost probabil ultima scrisoare pe care a mai scris-o ea:

„Nu mi se pare posibil să ajung la dv. până la primăvară”, scria ea, arătând că atât vremea, cât și agravarea stării ei fizice făceau „irealizabilă” [călătoria]. Ea spunea că neînțelegerile continuau, chiar cu o familie pe care o cunoscuse și o iubise de mult timp, din cauză că ea serba Sabatul: în cele mai multe Sabate, ea prefera să stea „singură în camera mea, în frig”, în loc să se înconjoare cu munca și „conversațiile lumesti” ale celor care nu considerau că această zi este sfântă.

Ea scria că „respir greu, așa că nu pot dormi de mai mult de o săptămână”. Motivul era, după cât se pare, faptul că, într-o noapte, din cauza unui burlan defect, i se umpluse camera de fum. Aproape sufocată din cauza fumului, ea se predase „în mâinile lui Dumnezeu, ca să trăiesc sau să mor, rugându-L să mă cruțe, dacă mai are nevoie de mine în via Sa; altfel, nu doresc să mai trăiesc”.

Hannah își încheia scrisoarea cu o rugămintă: „Rugați-vă ca, oricare este voința lui Dumnezeu, ea să fie adusă la îndeplinire în și prin mine, fie prin viața, fie prin moartea mea. A dv. în speranța vieții veșnice, Hannah More”.

Unsprezece zile mai târziu, ea a murit. Decedase ca urmare a unei complicații gastrice (după Leelanau County Death Records - Registrele deceselor din ținutul Leelanau, Book 1, pag. 2. Vezi și George Thompson, în *Advent Review and Sabbath Herald*, 24 mar. 1868). La înmormântarea ei au participat credincioși din diferite biserici; Thompson, vechiul său prieten, a rostit predica și a fost îngropată în terenul personal al unui laic care lucra cu Thompson. (Cercetările efectuate de autor și soția lui au localizat mormântul lui Hannah More în terenul familiei lui John Porter, un membru laic de seamă al misiunii prezbiteriene din peninsula. Atât Thompson, cât și Porter se așteptau, probabil, că Hannah avea să rămână înhumată

acolo doar pentru o perioadă scurtă, că frații ei de credință vor dori să o înmormânteze în apropiere de sediul bisericii, la Battle Creek. Acest aranjament penibil a făcut ca Hannah să fie înmormântată la mijlocul terenului lui Porter, între John Porter și soția lui!)

Trei săptămâni mai târziu, în *Review*, se tipărea o scrisoare din partea lui George Thompson, în care el descria ultimele ei ceasuri. El făcea, de asemenea, aluzia că prietenii ei adventiști probabil doresc să vină și să-i ia corpul pentru a fi reînvmormântat la Battle Creek: „Ea a fost înmormântată cum se cuvine... ca să aștepte dimineața învierii (dacă prietenii ei nu ar dori să vină și să-i ia corpul mai devreme)” (George Thompson în *Advent Review and Sabbath Herald*, 24 mar. 1868).

Poate fi înțeles motivul mâniei soților White, la aflarea veștii despre moartea lui Hannah. „Ea a murit ca martir din cauza egoismului și lăcomiei celor care spun că păzesc poruncile”, scria Ellen White, într-una dintre cele mai vehemente mărturii pe care le-a publicat. „Providența a trimis, în cazul acesta, o muștrare teribilă pentru purtarea celor care nu au primit-o în casa lor pe această străină” (*Mărturii*, vol. 1, pag. 691; vezi „Către biserica din Battle Creek”, pag. 9).

Sapte ani mai târziu, și la doar câteva luni după ce biserica trimisese primul său misionar oficial în afara Statelor Unite, Ellen White deplângea iarăși pierderea energiei și experienței lui Hannah More:

„O, câtă nevoie am avea de Hannah More, să ne ajute în timpul acesta ca să lucrăm pentru alte popoare! Cunoștințele ei vaste despre câmpurile misionare ne-ar da posibilitatea să ne apropiem ușor de cei care vorbesc alte limbi, de care acum nu ne putem apropia. Dumnezeu adusese darul acesta printre noi, ca să răspundă nevoii noastre actuale urgente; dar noi n-am prețuit darul și El a luat-o de la noi” (*Testimonies*, vol. 3, pag. 406, 407).

Hannah More a fost, probabil, femeia cu educația cea mai bună, la începutul adventismului de ziua a șaptea, și, în mod cert, cea care călătorise cel mai mult. Cei douăzeci și cinci de ani ai săi de lucrare misionară, în ținuturile

Către biserică din Battle Creek

Sărmana soră More! Când am auzit că a murit, soțul meu s-a simțit îngrozitor. Amândoi ne-am simțit ca și atunci când o scumpă mamă, a cărei prezență o dorim din tot sufletul, nu mai este. Poate că unii spun: „Dacă am fi fost în locul celor care au făcut ei”. Sper că nu va trebui să suferiți niciodată muștrările de conștiință pe care trebuie să le simți unii, pe care i-au interesat treburile lor în așa măsură, încât n-au fost dispuși să-și ia nici o responsabilitate în cazul ei. Dumnezeu să aibă milă de cei care se tem atât de mult să nu fie înșelați, încât neglijează un slujitor demn, jerfitor de sine, al Domnului Hristos. Următoarea afirmație a fost adusă ca scuză pentru această neglijare: „Ne-am 'ars' de atâtea ori, încât ne este frică de străini”. Ne-au poruncit Domnul nostru și ucenicii Lui să fim foarte prudenți și să nu-i găzduim pe străini, ca nu cumva să facem o greșală și să ne 'ardem', când ne deranjăm îngrijind de cineva nedemn?

Pavel îi îndeamnă pe evrei: „Stăruieți în dragostea frățescă”. Nu vă amăgiți cu speranța că va veni un timp în care îndemnul acesta nu va mai fi necesar, iar dragostea frățescă ar putea să înceteze. El continuă: „Să nu dați uitării primirea de oaspeți, căci unii, prin ea, au găzduit, fără să știe, pe îngeri” (Evr. 13,1.2). Citiți, vă rog, Matei 25,31 și în continuare. Citiți aceste versete, fraților, cu prima ocazie când deschideți Biblia la altarul familial de dimineață sau de seară. Faptele bune ale celor care vor fi invitați să intre în împărăție au fost făcute pentru Domnul Hristos în persoana copiilor Săi aflați în suferință. Cei care îndeplineseră aceste fapte bune nu înțelegeau că făcuseră ceva pentru Domnul Hristos. Nu-și făcuseră decât datoria față de omenirea care suferă. Cei de la stânga nu puteau înțelege că se purtaseră urât cu Domnul Hristos prin faptul că au neglijat nevoilor copiilor Săi. Dar ei neglijară să-și facă datoria față de Isus, în persoana sfinților Săi, și pentru această neglijare vor merge în pedeapsa veșnică. Iar un aspect concret pe care îl neglijară este arătat în această declarație: „Am fost străin și nu M-ați primit” (Mat. 25,43).

Aceste învățături sunt valabile nu doar pentru cei din Battle Creek. Mă întristează adânc egoismul celor care serbează Sabatul, de pretutindeni. Domnul Hristos S-a dus să ne pregătească locuințe veșnice și noi să nu-L primim în casa noastră doar pentru câteva zile, în persoana sfinților Săi alungați? El a plecat din căminul Său din slavă, a lăsat deoparte maiestatea și autoritatea Lui supremă, ca să-l salveze pe omul pierdut. El S-a făcut sărac, ca, prin sărăcia Lui, să ne îmbogățim. S-a supus insultei, ca omul să poată fi înnobilit și să i se asigure un cămin veșnic și de o frumusețe inegalabilă, ca tronul lui Dumnezeu. Cei care, în cele din urmă, vor birui și vor sta cu Domnul Hristos pe scaunul Său de domnie vor urma exemplul lui Isus și vor alege, de bună voie și cu bucurie, să sacrifice pentru El în persoana sfinților Săi. Cei care nu vor putea alege să facă acest sacrificiu vor merge în pedeapsa veșnică.

Ellen G. White

Din *Mărturia pentru biserică*, vol. I, pag. 695-697

Ellen White a făcut parte dintre pionierii Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. Biserica Adventistă consideră că ea a exercitat darul biblic al profeției de-a lungul a peste 70 de ani de activitate publică și de slujire.

americane de frontieră și în Africa de Vest, au fost o mărturie de sacrificiu și de slujire pe care nici un adventist nu avea să o egaleze până târziu în secolul următor. Ellen White a văzut în mod clar în viața lui Hannah nu doar o istorie patetică despre neglijență și purtare urâtă, dar și disprețul față de unul dintre cei mai de seamă slujitori ai lui Dumnezeu pentru biserică nou-născută.

Inscripția „Hannah More, *Misionar în Africa*” stă și astăzi, după 130 de ani, pe domeniul familiei Porter, din Leland.

Piatra de pe mormânt este înclinată ușor într-o parte. Dar, spre deosebire de aproape toate celelalte pietre funerare din cimitir, cea de pe mormântul lui Hannah More este întoarsă cu fața spre răsărit, cu fața spre casă.

Spre răsărit, adică spre Connecticut? Nu, probabil că nu. Pentru Hannah More, acasă era încotro suflă vântul, „iar vântul suflă încotro vrea și-i auzi vuietul... Tot așa este cu oricine este născut din Duhul” (Ioan 3, 8).

Spre răsărit, atunci, spre Africa - încălzită de alizee, scena a zece ani

de efort și de mari greutăți? Poate că da.

Dar, în mod sigur, spre răsărit, adică spre acea dimineață care vine, atunci când „El va trimite pe îngerii Săi cu trâmbița răsunătoare și vor aduna pe aleșii Lui din cele patru vânturi, de la o margine a cerurilor până la cealaltă” (Mat. 24,31).

Atunci, în sfârșit, îi va fi dat rodul mâinilor ei și faptele ei o vor lauda la porțile cetății.

Bill Knott este redactor adjunct al revistei Adventist Review. Adventist Review, 22 ianuarie 1998

Lumea în care trăim - 2

Faluvegi Dezideriu

Articolul precedent a accentuat contrastul și conflictul dintre lumea lui Dumnezeu - înțelegând universul Său nepătat - și lumea noastră supusă unui timp care are un început și un sfârșit. Cititorul atent al Sfințelor Scripturi va observa că, după rolul mântuitor al Domnului Hristos, elementul „timp” se impune ca fiind cel mai important factor ce caracterizează Planul mântuirii. Astfel:

- Istoria creației (Gen. 1) concluzionează în dreptul elementului timp: durata și numărul zilelor - șase plus una. Intenția lui Dumnezeu este ca această ultimă „una”, care încununează celelalte zile, să fie timp de comuniune cu El.

- După cădere, viața oamenilor este limitată în timp.

- Există timp de har: 120 de ani înainte de potop (vezi Gen. 6,3), 40 de zile pentru Ninive (vezi Iona 3,4), „vreme să se pocăiască” (Apoc. 2,21) etc.

- Citim despre vremuri hotărâte: „anul sabatic” (Lev. 25); „patru sute de ani” pentru robia egipteană (Gen. 15,13), „șaptezeci de ani” de robie în Babilon (Ier. 25,11), „o mie de ani” în care pământul va fi pustiu (Apoc. 20,7) etc.

- Ciclul sărbătorilor anuale prevedea ritmul constant al vieții spirituale.

- Profețiile sunt legate constant de precizări privind timpul.

Toate decurg în timp, iar timpul tinde spre un țel și un scop precizat: sfârșitul istoriei păcatului, restabilirea ordinii universale. Orologiul cerului a și bătut marile momente ale împlinirilor.

Biblia ne înștiințează că „diavolul s-a pogorât la voi, cuprins de o mână mare, fiindcă știe că are puțină vreme” (Apoc. 12,12). În acest timp restrâns, din spirit de răzbunare, el este hotărât să facă tot răul de care este capabil omenirii și copiilor lui

Dumnezeu. El atacă fățiș, întunecă mintea, amăgește, înșală. Scopul lui este să zădărnicească planul lui Dumnezeu cu timpul - timpul de har -, iar el să câștige timp ca să întindă curse noi copiilor lui Dumnezeu, folosindu-se de fiii lumii. În acest scop, el atacă timpul - vremea rânduită de Dumnezeu -, creând iluzia că lumea e veșnică, de durată, oferind aspect de veșnicie rătăcirilor împământenite, și sădind speranță privind năzuințele omenești de progres, înălțare, fericire, stăpânire. El face să se creadă că lumea are rezerve îndestulătoare pentru a se menține într-o poziție rebelă împotriva lui Dumnezeu, camuflându-se după „doar o formă de evlavie, dar tăgăduindu-i puterea” (2 Tim. 3,5), îndeosebi prin recurgerea la sprijinul puterii lumii pentru a reuși.

Ca rezultat, „dumnezeul veacului acestuia” (2 Cor. 4,4) a orbit mintea chiar și a credincioșilor secularizați, care șovăie între cuvântul lui Dumnezeu și șoptirile vrăjmașului, în așa fel, încât:

- să nu mai creadă hotărât în timpul creației raportat în Genesa 1;

- să ignore timpul de har, timpul „așteptării lui Dumnezeu” (1 Petru 3,20);

- să nu respecte niciodată timpul anului sabatic;

- timpul anilor de robie să fie folosit ca o ocazie de îmbogățire, rămânând cetățeni ai Babilonului, nu ca un timp de pocăință;

- templul - cele două încăperi, sărbătorile anuale și serviciile sale să nu mai reprezinte timpuri mesianice, ci să exprime fast, artă, glorie națională;

- studiul profețiilor exprimate în timp să apară ca fiind ceva ce nu se ridică la înălțimea studiilor teologice științifice, care nu se pretează la „dezamăgiri”;

- se crede că timpul religiozității originare a trecut, iar concepțiile lumești nu mai trebuie ținute în afara simplității credinței, considerate fanatice;

- în sfârșit, timpul sacru, Sabatul - de care ne vom ocupa în acest articol, să fie judecat ca aparținând unei culturi apuse, iudaice, tot atât de diferite față de noua lumină creștină, bazată pe înviere, ca luna palidă față de soare.

Am prezentat timpuri ignorate, căzute din atenție, respinse, atacate, ca rezultat al unei lucrări consecvente a vrăjmașului. Un singur lucru nu poate face el: să înlăture timpul în sine. Timpul există, „curge”, ne aduce aminte că atât cosmosul, cât și istoria noastră aparțin lui Dumnezeu, și nu omului iresponsabil; și că aducerea aminte însuflețește întreaga viață religioasă, concentrată într-un timp, într-o zi, care vrem, nu vrem, „vine”, săptămânal, și bate la ușa inimii.

La fel, vrem nu vrem, un alt timp - trecerea pragului mileniului - bate la ușă și deja se fac pregătiri enorme, pentru a șterge și urmele oricărui timp sacru, în special Sabatul, pentru ca omenirea să pășească în mileniul următor liberă de orice restrângere divină și să se supună doar rațiunii sale și restricțiilor impuse de oameni.

Situația creată ne obligă să analizăm două tendințe care caracterizează evoluția lucrurilor acum, la pragul mileniului trei: lumea și religiozitatea. Întrebările care se pun nu reprezintă răspunsul la o situație prezentă, imediată, dar nu sunt nici utopice sau imaginare. Ele ne obligă la meditație, ca să înțelegem situația imposibilă pe care a creat-o și în care ne-a așezat păcatul.

Lumea

Lumea noastră cunoaște două istorii: istoria vieții în Eden și istoria vieții de după Eden. Prima istorie nu cunoaște tabele cronologice,

în ea nu sunt numărați anii. Viața din Eden putea să aparțină veșniciei. Păcatul a întrerupt veșnicia noastră, dar Dumnezeu S-a îngrijit să rezistăm spiritual, fizic, în condițiile nefavorabile, chiar ostile, într-o perioadă care se termină o dată cu eliminarea păcatului. Grija Lui se vede în menținerea climatului, în bogăția extraordinară a pământului, în acomodarea și rezistența plantelor și animalelor în noile condiții, în legile așezate în toate și în înțelepciunea, pe care El a dăruit-o omului, de a se folosi de resursele necesare vieții și dezvoltării. Pe deasupra, a dăruit tot ce era necesar întoarcerii în Eden, la vremea potrivită.

Genesa 4,21-22 ne face cunoscut numele celui care a „descoperit” posibilitatea de a făuri instrumente muzicale suflătoare și zăngănitore. Altul a „descoperit” utilitatea armei și a fierului. (Lucrul acesta a avut loc într-o singură generație, născându-se prin epoca bronzului și prin cea a fierului.) Aceste lucruri sunt laudabile, numai că omul făuritor (*homo faber*) nu a mai socotit că Dumnezeu este vrednic de laudă pentru grija Sa. Este vorba de urmașii lui Cain, dacă citim cu atenție. Muzica a lăudat oameni și zei, din aramă s-au făcut idoli, iar din fier, arme.

Între Cain și Abel nu s-au iscat „probleme” economice. Fiecare putea stăpâni câte o jumătate din tot pământul. Între ei s-au ivit diferențe privind închinarea: timpul și modul închinării. Este de remarcă că, după omorârea lui Abel, Cain nu a mai așteptat apusul soarelui ca să aducă jertfă de seară lui Dumnezeu, ci a plecat „de la fața Domnului și a locuit... la răsărit de Eden” (Gen. 4,16). Soarele răsărind a devenit Dumnezeu lui. Nu mai putem vorbi nici de Sabat în familia lui, pentru că nu puteau avea odihnă. Nu puteau preda urmașilor lor o istorie adevărată, ci doar una din care s-a șters amintirea Sabatului edenic.

Tot astfel, nu avea cum să se vorbească despre Sabat nici atunci când, după potop, timpuri și condiții nefavorabile - iarna, ploile, degradările, degenerările, dăunătoarele - te obligau să-ți asiguri existența simplă și condiții pentru o viață care sperai că va fi fericită.

Mai aproape de noi

Lumea modernă intră pe un făgaș care, în mintea majorității covârșitoare, apare ca fiind cu totul rațional, corect, justificat, demn și necesar să fie impus tuturor. Doar Dumnezeu lipsește din el, ca și odihna Sabatului, care leagă sufletul de Creator și de mântuirea Lui.

O asemenea lume nu se poate construi având în memorie ziua a șaptea. Este nevoie de o zi a noastră în care ne manifestăm liber, potrivit modelului nostru din care am făcut un idol pentru viitor.

Totul este rațional: potrivit raționamentului lui Constantin cel Mare, recolta, în caz că este amenințată de vreme nefavorabilă, trebuie salvată și în ziua Domnului. Marile aglomerații de populație, în orașe, au nevoie de pâine. Venind mai aproape, parcă auzim porunca unui Constantin spiritual și mai Mare, că pâinea, apa, electricitatea, gazele, manufactura, furnalele, minele, supravegherea siguranței și ordinii nu pot și nici nu trebuie să cunoască Sabat. Toate trebuie să meargă înainte fără întrerupere. Trenul nu se va opri pe câmp la apusul soarelui, când începe Sabatul, nici avionul deasupra Atlanticului. Și peste tot există mulțimi, angajați, puși în imposibilitatea de a avea Sabat.

Piedicile se motivează, spunându-se că sunt binefaceri în favoarea omului. Toate sunt raționale, potrivit unui raționament uman. Numai că raționamentul uman nu va lua în calcul raționamentul divin: mântuirea. El are ca țintă cucerirea și stăpânirea tuturor mijloacelor care fac să se realizeze un trai care se promite că va fi fericit, iar această fericire, gândită la nivelul posibilităților terestre și cosmice, să rămână permanentă.

Ar însemna creștinismul o viață înapoiată?

Este adevărat că nu putem trăi așa cum au trăit oamenii pe vremuri. Nici Dumnezeu nu cere așa ceva, altfel nu ne-ar fi binecuvântat cu resurse atât de bogate și variate. El nu vrea să ne vadă înapoiți, totuși ar vrea să ne vadă pe cărarea care duce „înapoi”, până la poarta prin care am ieșit din Eden. Ceea ce El cere este un timp, o întâlnire cu El, pentru revizuirea și restabilirea legăturii noastre cu Izvorul

dragostei nețărnută. Se cuvine ca timpul acesta să nu fie stabilit de noi, atunci când vrem, când vom fi liberi noi, ci să fie timpul pe care El l-a stabilit și prin care dorește să ne oprească, din când în când, în cursa noastră oarbă după o fericire de noi gândită.

Totuși, putem admite că cineva a fost interesat să dirijeze mersul lumii spre acest făgaș orb? Dumnezeu în nici un caz. El niciodată nu a vrut să Se izoleze de om, nici după căderea în păcat.

Vrei, nu vrei, timpul se impune

Știința s-a dezvoltat, interesul față de lume s-a lărgit, omul vrea să scrie istorie, și lucrul acesta se încadrează în timp. Trebuie să știm de la ce an și până la ce an a domnit un stăpânitor, ca să ne putem pretinde drepturile. Pentru cercetările sofisticate de azi, este necesar să măsurăm timpul în milioane de secunde. Fără cunoașterea timpului, nu putem realiza nimic. Și cocorii ar îngheța la noi, dacă nu și-ar cunoaște vremea. Numărăm, deci, și noi orele, zilele, lunile, anii, deceniile, secolele, mileniile, și iată-ne pe pragul unui mileniu nou.

Cea mai însemnată descoperire a zilelor noastre, care trebuie neapărat luată în considerație acum, la începutul mileniului trei, este săptămâna! S-a descoperit că săptămâna are un început și un sfârșit. Zilele ei nu sunt toate la fel, așa cum le consideră lumea modernă, adică „toate așa cum le judecăm noi”. Așa cum consideră biserica, ziua întâi (sau „a opta”) a fost pusă deoparte ca fiind salvatoare în situația actuală încurcată de tot, din toate punctele de vedere. Setea de stăpânire, nedreptățile strigătoare la cer, imoralitatea, disprețul față de normele cinstei, ura, fanatismul, ignoranța, corupția, contrastul dintre bogați și săraci, naționalismul greșit înțeles, mândria, destrămarea familiilor, poluarea, bolile, înarmarea, acceptarea publică a plăcerilor care nici în lumea animalelor nu se întâlnesc, pofta ochilor, lăudăroșia vieții și câte și mai câte anomalii, păcate, vicii nu otrăvesc viața individuală și socială!

„Leac pentru rănilor secolului nostru”

Leacul care se caută la toate acestea este sfințirea cu adevărat a du-

minicii. Nici nu este de mirare, pentru că, atunci când poporul Israel s-a afundat în păcate, Dumnezeu l-a mustrat în mod deosebit pentru călcarea Sabatului poruncii a patra. Prin sfințirea acestei zile de odihnă, sufletul se leagă de Dumnezeu, se bucură în El și se întoarce de la păcat. Nu ne miră, însă, faptul că mintea oamenilor, în general, după șaptesprezece secole de înlocuire a Sabatului divin cu duminica impusă creștinilor, s-a obișnuit atât de mult cu această schimbare, încât nici ei nu se gândesc să cerceteze să vadă dacă nu cumva este necesară o clarificare în privința acestor zile. În consecință, se crede că, dacă Sabatul a fost o pavază împotriva decăderii, natural că și duminica va putea avea același rol în zilele noastre. Așa îmi explic gândurile exprimate de Papa Ioan Paul II în epistola sa apostolică, intitulată „Dies Domini (Ziua Domnului): Despre sfințirea duminicii”, din care cităm în continuare.

Crâmpie de idei actuale

„Ziua Domnului, așa cum a fost numită din zilele apostolilor, întotdeauna a stat în legătură strânsă cu sâmburele esențial al misterului creștin... Evocarea însoțită de închinare și de mulțumiri a zilei întâi a lumii înseamnă o anticipare activă și plină de nădejde a zilei de pe urmă, când Hristos va reveni în slavă.” (§1) „Este nevoie să redescoperim porunca bisericii și, făcând lucrul acesta, umblăm pe calea neschimbătoare a tradițiilor bisericii.” (§6) „Duminica este centrul vieții bisericii.” (§32) „Ea înseamnă sărbătorirea actului creației.” (§8) „Ea este ziua luminii.” (§24) „Porunca Sabatului din primul legământ pregătește duminica legământului nou și veșnic.” (§13) „În teologia creației și a mântuirii se descoperă sensul Zilei Domnului.” (§17) „Creștinii au recepționat noul și au făcut un pas înainte, trecând la duminică.” (§18) „Anul 2000 va fi un an jubiliar și anul Duhului Sfânt.” (§87)

„Cosmosul și istoria aparțin lui Dumnezeu.” (§23) „Numai Hristos cunoaște misterul vremurilor.” (§16) „Aducerea aminte trebuie să însuflească întreaga viață religioasă, și toate se adună într-o singură zi.” (§16)

„Duminica este o profeție exprimată în timp.” (§73) „Duminica nu înseamnă o înlocuire a Sabatului, ci împlinirea totală a Sabatului.” (§59) „Sfântul Vasile (cel Mare) explică faptul că duminica înseamnă aceea zi cu totul specială, care va urma timpului prezent. Este aceea zi fără hotar, care nu are nici dimineață, nici seară, timpul care nu va trece și care nu poate îmbătrâni. Duminica este vestitorul permanent al vieții fără sfârșit.” (§26) „Biserica înaintează din duminică în duminică spre ultima zi a Domnului, spre duminica fără sfârșit.” (§37)

Dumnezeu cere un timp, o întâlnire cu El, pentru revizuirea și restabilirea legăturii noastre cu Izvorul dragostei nețărnuite. Se cuvine ca timpul acesta să fie timpul stabilit de El, Sabatul.

„Legislația civilă a Imperiului Roman a recunoscut ciclul săptămânal doar în secolul IV, prin faptul că prevedea ca 'în ziua Soarelui', judecătorii, populația urbană și meseriașii să se abțină de la munci.” (§64) „În mod deosebit episcopii trebuie să aibă grijă ca fiecare credincios să cunoască, să sfințească și să serbeze această zi ca fiind Ziua Domnului.” (§48) „La început, biserica nu a considerat necesară legiferarea ținerii duminicii... Lucrul acesta a avut loc cu ocazia sinoadelor ținute începând cu secolul IV. Trei absențe de la liturgia sfântă de duminică erau urmate de sancțiune penală.” (§47)

„Creștinii au devenit una în Hristos (Gal. 3,28), prin darul Duhului Sfânt. Această unitate se dă pe față atunci când ei se adună. Atunci ea

se conștientizează în ei și deopotrivă mărturisesc că ei alcătuiesc un popor mântuit din 'orice neam, limbă și norod'.” (§31) „Creștinii, deci, trebuie să facă ceva pentru ca legislația civilă, în împrejurările deosebite din timpul nostru, să țină seamă de obligația sfințirii duminicii.” (§67)

În loc de concluzie

Desigur, reținem că duminica nu va putea deveni o pavază împotriva relelor ce caracterizează timpul nostru, pentru că Sabatul este o poruncă divină, iar duminica doar o poruncă bisericească și statală. Dumnezeu, prin autoritatea Sa, poruncește serbarea Sabatului, și nu a prevăzut nici o pedeapsă pentru cei care calcă duminica. Și lucrul acesta este deja de obște știut în toată lumea.

Ca încheiere, doresc să revin asupra ideii de bază: există cosmosul neprihănit al lui Dumnezeu și, totodată, există lumea noastră supusă unui timp hotărât ca fiind timp de har, spre pocăință, fără ca Dumnezeu să renunțe la drepturile Sale legitime privind această lume vremelnică. Împotriva acestei vremelnicii, se ridică un timp - o zi, ziua întâi -, care se anunță de acum ca fiind „veșnic”. Acest timp apare ca un rival al Sabatului, care este, într-adevăr, permanent.

Lumea și-a format un fagaș al evoluției sale pentru a face imposibilă și nerațională ținerea Sabatului, iar creștinismul istoric susține această tendință, condamnăm Sabatul și oferind lumii o zi adaptată nevoilor omului modern, care nu stânjenește lumea în ale ei. Căci vom fi martorii unei evlavii poruncite și lipsite de puterea ei, putere care constă în „păzirea poruncilor lui Dumnezeu, și credința lui Isus” (Apc. 14,12).

Rugăciunea Domnului: „Nu Te rog să-i iei din lume, ci să-i păzești de cel rău” (Ioan 17,15) rămâne tot mai actuală. De acest cuvânt ascultă biserica rămășiței - membrii ei credincioși care, prin prezența lor în lume, sunt o pavază împotriva relelor, știind că păzirea timpului sacru rânduit de Dumnezeu, Sabatul, aduce vindecare rănilor lumii, ca să trăim.

Faluvegi Dezideriu predă la Institutul Teologic Adventist.

Eroi de mâine...

Nu condițiile normale și cele de bine fac pe cineva erou, ci întotdeauna situațiile critice, circumstanțele adverse, împotrivirea plină de primejdii. Între un om refugiat

într-o chilie (departe de locul confruntărilor) și un creștin care trăiește în mijlocul împotrivirii lumii, este deosebirea dintre un laș și un posibil erou. De ce doar „posibil”? Vom înțelege abia după ce vom lămuri

relația dintre creștin și LUME

• Între cele două noțiuni există o prăpastie tradițională. „Cele două nu se împacă”, spun bătrânii, „cum nu se potrivesc noaptea cu ziua și binele cu răul”. Iar sintagmele „creștin lumesc” și „lumea creștină” sunt percepute ca nonsensuri...

• Dar ce spune Scriptura? Inițial, pentru cuvântul „lume” n-a existat decât un singur sens bun:

1. Creațiunea lui Dumnezeu (Ioan 1,10: „Lumea a fost făcută prin El”).

Din nefericire, însă, planeta noastră a ajuns să fie luată în stăpânire de diavolul și astfel s-a născut un al doilea sens:

2. Haosul și dezordinea morală, plină de principii distructive față de bine și de viață, pe care păcatul le-a produs pe pământ și pe care le-a pus în suflul oamenilor (1 Ioan 2,15-17: „Nu iubiți lumea, nici lucrurile din lume... Căci tot ce este în lume: pofta firii pământești, pofta ochilor și lăudăroșia vieții”; Iacov 4,4: „Cine vrea să fie prieten cu lumea se face vrăjmaș cu Dumnezeu”).

Dar, chiar și în această lume rea, Dumnezeu își arată marele interes pentru:

3. Oamenii din lume, prizonieri ai celui rău (1 Ioan 5,19: „Toată lumea zace în cel rău”; Ioan 3,16.17: „...atât de mult a iubit Dumnezeu lumea... ca lumea să fie mântuită prin El”).

• În mintea celor mai mulți creștini, domnește, din nefericire, confuzia dintre sensul al doilea al cuvântului „lume” (principiile păcatului) și sensul al treilea (oamenii înrobiți de diavol). Din această pricină, nesesizând al doilea sens, creștinii au devenit lumești, decadenți și tăgăduitori ai spiritualității lui Hristos. Sau, dimpotrivă, nesesizând sensul al treilea, creștinismul a devenit sectar, exclusivist și plin de ură față de oameni.

• Greu lucru este să fii, în același timp, „plin de ură față de lume” (față de principiile păcatului) și „plin de iubire față de lume” (față de oamenii păcătoși). Unul singur a dovedit trăirea deplină a ambelor atitudini: Isus Hristos! Partea ta este să-L urmezi de aproape!

• Suntem înclinați să fim foarte restrictivi și „principiali” cu ceilalți, dar foarte înțelegători și toleranți cu noi înșine, în loc să fim invers: restrictivi față de noi înșine și

înțelegători cu păcătoșii.

• Regulă: oricine iubește „lumea” (sensul 2) devine egoist, rece și nepăsător față de „lume” (sensul 3). Dar oricine urăște „lumea” și se ferește de păcatele ei, din dragoste față de Hristos, manifestă, ca și Hristos, compasiune și iubire pentru „lume”.

• „Ești departe de Împărăția lui Dumnezeu. Iubești lumea, și această iubire te-a făcut rece, egoist, nelucrător și lipsit de simțire... Te afli într-o teribilă înșelăciune: te-ai conformat lumii, în loc să fii transformat prin înnoirea minții tale. Egoismul și iubirea de sine îți stăpânesc viața într-o mare măsură... Dacă nu-ți îndrepti acest defect de caracter, vei pierde cerul, iar fericirea ta de-acum va fi distrusă” (Ellen White, Mărturii, vol. 2, pag. 56-57).

• „Cu cât ne vom asemăna mai mult în caracter cu Mântuitorul nostru, cu atât mai mare va fi iubirea noastră față de cei pentru care El și-a dat viața. Creștinii care manifestă o iubire neegoistă unii față de alții dau o mărturie pentru Hristos, căreia necredincioșii nu i se pot împotrivi și pe care nu o pot contrazice. Este imposibil de estimat puterea unui asemenea exemplu... Cel a cărui inimă nu este îmbibată de iubire față de Dumnezeu și față de oameni nu este ucenic al lui Hristos, oricât de pompoasă ar fi mărturisirea lui de credință” (Mărturii, vol. 5, pag. 175-176).

• Nu există un rău mai mare pentru creștinismul nostru decât creștinii legalisti, preocupați de desăvârșirea lor și disprețuitori față de păcătoșii din lume. Tot așa după cum nu există o primejdie mai mare pentru creștinismul ultimelor zile decât creștinii cu numele, a căror viață lumească și lipsită de principii nu se mai deosebește de cea a păcătoșilor lumii.

• Cel ce-și amintește că Isus l-a salvat din lumea pierdută va urî lumea până la moarte, dar va iubi lumea [oamenii] atât de mult, încât își va da viața pentru salvarea păcătoșilor.

Orisime

Vestea bună alarmantă...

Noi credem că biserica universală este compusă din toți cei care cred cu adevărat în Domnul Hristos. În ultimele zile ale istoriei planetei, când apostazia devine generală, Dumnezeu cheamă deoparte o rămășiță care ține poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus. Această rămășiță anunță sosirea ceasului judecării, proclamă mântuirea prin Domnul Hristos și vestește apropierea revenirii Sale. Această proclamare este simbolizată de cei trei îngeri din Apocalipsa 14; ea coincide cu judecata din cer și are ca rezultat o lucrare de pocăință și de reformă pe pământ. Fiecare credincios este chemat să dea mărturie personală în această lucrare mondială. (Apoc. 12,17; 14,6-12; 18,1-4; 2 Cor. 5,10; Iuda 3,14; 1 Petru 1,16-19; 2 Petru 3,10-14; Apoc. 21,1-14.)

Puncte fundamentale, 12

Am putea fi surprinși să constatăm că soliile celor trei îngeri din Apocalipsa 14 sunt foarte potrivite pentru noi astăzi. Dar, ca să ne însușim viziunea pe care ne-o prezintă ele, este necesar să căutăm să înțelegem simbolurile și temele pline de strălucire ale cărții Apocalipsa.

Isus în centru

Cei trei îngeri fac parte, de fapt, dintr-o serie de șapte îngeri, în Apocalipsa 14. Primii trei vestesc cele trei soli din versetele 6-12. În paralel cu ei sunt alți trei îngeri, în versetele 15-20. Al doilea grup aduce la îndeplinire ceea ce primii trei îngeri au vestit prin cuvinte. În centrul evenimentelor Se află „îngerul” al șaptelea, Fiul omului, pe norii slavei (Apoc. 14,14). Contextul ne conduce astfel la prima concluzie: Isus Hristos și revenirea Lui reprezintă scopul și rezultatul celor trei soli îngerești.

Primul înger (Apoc. 14,6,7) aduce Evanghelia: „Și am văzut un alt înger care zbura prin mijlocul cerului, cu o Evangheliie veșnică, pentru ca s-o vestească locuitorilor pământului, oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui norod. El zicea cu glas tare: Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecării Lui; și închinați-vă Celui ce a făcut cerurile și pământul, marea și izvoarele apelor!”

Este evidentă asemănarea dintre cuvintele îngerului și predicarea Domnului Isus. Domnul spunea: „S-a împlinit vremea... Împărăția lui Dumnezeu este aproape. Pocățiți-vă și credeți în Evangheliie” (Marcu 1,15). Evanghelia din Apocalipsa 14 este „veșnică”, își are punctul de pornire în predicarea Domnului Isus. Poporul lui Dumnezeu din timpul sfârșitului vestește solia lui Isus chiar înaintea secerișului.

Să înțelegem prima solie

Ce înseamnă să ne temem de Dumnezeu, să-I dăm slavă și să ne închinăm Lui? Pasajele din Vechiul Testament care formează fundalul acestei solii ar putea fi Ieremia 10, Psalmii 86 și 111, Deuteronomul 32,34-43, Daniel 7 și Exodul 20,8-11. Aceste pasaje subliniază patru teme majore: (1) nimicnicia și deșertăciunea idolilor, în comparație cu Creatorul, (2) judecata dreaptă a lui Dumnezeu împotriva răului, (3) Sabatul ca semn al lucrării creatoare a lui Dumnezeu și (4) slava lui Dumnezeu descoperită în fapte înfricoșătoare, prin care l-a răscumpărat pe poporul Său.

În centrul acestor pasaje sunt două imagini ale lui Dumnezeu - cea de Creator și cea de Răscumpărător. Rolul Său de Creator este motivul pentru care ne închinăm Lui. Rolul Său de Răscumpărător este exprimat în judecată, o judecată prin care cei răi sunt pedepsiți, iar poporul Său este salvat de la moarte sigură.

Scripturile ne oferă o viziune și asupra expresiilor „temeți-vă de Dumnezeu” și „dați-I slavă”. Tema de Domnul este atitudinea recomandată pretutindeni în Vechiul Testament. Ea se bazează pe relația dintre Creator și ființele create. În timp ce trăim în prezența lui Dumnezeu, trebuie să recunoaștem cine este El.

Consecințe clare

De aici decurg consecințe clare pentru viața noastră zilnică. Un exemplu este Leviticul 19, unde întâlnim expresia „să te temi de... Dumnezeu” și altele asemănătoare. „Să nu vorbești de rău pe un surd și să nu pui înaintea unui orb nimic care să-l poată face să cadă; ci să te temi de Domnul, Dumnezeul tău. Eu sunt Domnul” (Lev. 19,14). Relația noastră față de Dumnezeu guvernează relația noastră cu restul creației. Iubirea față de Dumnezeu presupune manifestarea iubirii față de alții. Trebuie să ne dăruim în fapte de bunătate și de milă, să ne îngrijim de oameni și să respectăm viața și tot ce a creat Dumnezeu. Solia primului înger o cere. Dacă pretindem că vestim solia aceasta, dar facem altfel, aceasta este ipocrizie. Înseamnă că spunem o minciună.

Iar primul înger este împotriva minciunii. Cuvintele solemne „dați-I slavă” [lui Dumnezeu] sunt un jurământ din Vechiul Testament, prin care se cere mărturisirea adevărului. Când Acan, care păcătuse, a fost adus înaintea lui Iosua, distinsul conducător i-a spus: „Fiule, dă slavă Domnului, Dumnezeu-lui lui Israel, mărturisește și spune ce ai făcut, nu-mi ascunde nimic” (Ios. 7,19).

Această expresie apare din nou în Ioan 9,24, unde conducătorii iudei îi cer omului care fusese născut orb să spună adevărul cu privire la vindecarea sa.

Solia continuă cu aceeași forță. Trăirea adevărului este prezentată în contextul judecării lui Dumnezeu. Dacă nu atingem ținta, dacă rămânem afară, după ce s-a închis ușa casei Mirelui, deznădejdea va fi sfâșietoare.

... Soliile celor trei îngeri pentru noi, astăzi

Apelul final al lui Dumnezeu

Soliile celui de-al doilea și celui de-al treilea înger sunt o anticipare a acestei experiențe amare. De fapt, ele sunt cel mai stăruitor apel al lui Dumnezeu pentru o lume rătăcită. Chemarea trâmbițată de acești îngeri se concentrează asupra închinării, o închinare adusă unui chip, nu Dumnezeului Creator (vezi Apoc. 13). Ei anunță pedeapsa pentru cei care îl resping pe Dumnezeu, dar vestesc și libertatea pentru poporul Său persecutat.

Prin excelență, însă, aceste ultime două solii sunt o avertizare înfricoșătoare pentru cei care iubesc răul. Cuvintele solemne spuse de profetul Daniel lui Belșatar surprind un aspect esențial. După ce îi amintește lui Belșatar de experiența lui Nebucadnezar, profetul continuă: „Dar tu, Belșatar, fiul lui, nu ți-ai smerit inima, măcar că ai știut toate aceste lucruri. Ci te-ai înălțat împotriva Domnului cerurilor... ai lăudat pe dumnezeii de aur, de argint, de aramă, de fier, de lemn și de piatră, care nici nu văd, nici n-aud și nici nu pricep nimic, și n-ai slăvit pe Dumnezeul în mâna căruia este suflarea ta și toate căile tale!” (Dan. 5,22.23).

Când te înalți „împotriva Domnului cerurilor”, atunci nu poți să-L onorezi - să te temi de El, să te închini Lui). Păcatul se concentrează dintotdeauna în jurul eului. Iar înălțarea acestui idol are întotdeauna ca rezultat un comportament imoral față de alții. Ajungem asemenea obiectului pe care îl adorăm: fără viață, insensibili, împietriți - ca idolii cărora ne închinăm. Cu aceasta s-a confruntat omenirea încă de la început, din Eden, și se confruntă și astăzi.

„Măcar că ai știut toate aceste lucruri”, i-a spus Daniel regelui nelegiuit. Aici este buba. Una e să greșești din neștiință, dar etalarea blasfemiei atrage după sine o judecată dreaptă. Solia celui de-al treilea înger anunță mânia. Dar nu cumva mânia este opusă caracterului iubitor al lui Dumnezeu? Cum ar putea expresia „chinuit în foc și în pucioasă” să facă parte din vestea bună?

Ce fel de Dumnezeu este acesta?

Scripturile ne învață clar că Dumnezeu nu dorește moartea nimănui (vezi Ezech. 18,30-32, 2 Pet. 3,9 și Apoc. 3,20.21). Vina pentru moartea veșnică a păcătoșului nu poate fi pusă la picioarele Domnului Isus, care au fost străpunse de cuie. Domnul Hristos a suferit această moarte veșnică o dată pentru totdeauna (Evr. 9,26-28). Astfel, cei care sunt pierduți își poartă propria răspundere și vinovăție și vor fi uitați pentru veșnicie. Aceasta este cea mai grea pedeapsă.

Și totuși, trebuie să facem față acuzației unora, că servim unui Dumnezeu care spune: „Iubiți-Mă, pentru că altfel vă voi uide”. Biblia prezintă un tablou cu totul diferit - o lume (și fiecare dintre noi!) pierdută, abandonată în păcat, în robia unei puteri rele căreia nici unul dintre noi nu i se poate opune (vezi Rom. 1-3 și 7,14-25). În situația noastră fără speranță (suntem asemenea robului din Matei 18, care datora 10.000 de talanți), Dumnezeu ne întâmpină cu o ofertă uimitoare de har. Cum vom răspunde îndurării lui Dumnezeu? Robul din parabolă a disprețuit harul stăpânului.

Disprețuirea harului

Ce înseamnă a disprețui harul? Înseamnă să-l primim ca pe ceva care ni se datorează, care ni se cuvine și, deci, față de care nu trebuie să dăm nici un răspuns. Acest răspuns dat harului nu produce nici o schimbare a vieții.

Consecințele nefaste ale acestei denaturări a realității sunt descrise în răspunsul stăpânului din parabolă. Servul este numit „rob viclean”. Același tablou se profilează în Apocalipsa 13 și 14, unde închinătorii fiarei consideră că este bine să-i persecute pe sfinți. Însă judecata lui Dumnezeu le zădărnicește planurile, făcând ca faptele lor să cadă asupra lor, a celor care îndrăznesc să se atingă de copiii Săi.

Soliile celor trei îngeri - proaspete și pline de viață - pun în lumină problemele de astăzi. Ele trimt apeluri insistente către o lume aflată în pragul dezastrelor. Nu a fost întâmplător că primii noștri pionieri le-au primit, recunoscând că ele oferă viziunea bisericii noastre. Aceste solii ne conduc spre Împărăția lui Dumnezeu. Apelul lor puternic proclamă vestea bună despre Creatorul și Răscumpărătorul nostru. Ele ne cheamă să fugim de primejdia teribilă de a ne închina altcuiva decât lui Dumnezeu.

Soliile celor trei îngeri sunt pline de har. Ele ne oferă fiecăruia o viziune asupra vieții, un scop pentru care să-I servim Domnului - ca să ducem vestea bună întregii lumi. Mulțumim lui Dumnezeu pentru aceste solii.

Alegeți răspunsurile corecte:

1. În Apocalipsa, „rămășța” desemnează:

a. în mod special biserica lui Dumnezeu din timpul sfârșitului, care urma să apară după terminarea perioadei de persecuție de 1260 de ani, adică după anul 1798, care vestește Evanghelia în lumea întreagă, care păzește toate poruncile lui Dumnezeu (inclusiv porunca a patra, cu privire la Sabatul zilei a șaptea) și credința lui Isus și care are în mijlocul ei „mărturia lui Isus”, adică darul sau Spiritul Profetiei.

b. mai ales biserica lui Dumnezeu care, la sfârșitul istoriei acestei lumi, prin doctrina și prin caracterul membrilor săi, reflectă în mod desăvârșit învățătura și caracterul Domnului Hristos, într-un timp de apostazie și de persecuție fără precedent (cu excepția patimilor și morții Mântuitorului), dar care va fi salvată prin intervenția directă a lui Dumnezeu, la a doua venire a Domnului Isus.

c. un grup mic de credincioși privilegiați, pe care Dumnezeu i-a ales pentru că sunt mai buni decât semenii lor și al căror număr este limitat, stabilit și cunoscut doar de Dumnezeu.

2. Infașibilitatea, adică imposibilitatea de a greși:

a. a fost promisă lui Petru și bisericii creștine, prin cuvintele Domnului Isus din Matei 16,18.19.

b. nu a fost promisă niciodată bisericii, ca dar sau ca roadă a Duhului Sfânt, și nu a caracterizat niciodată biserica lui Dumnezeu sau vreoa parte a ei, nici în Vechiul Testament, nici în Noul Testament, pentru că numai Dumnezeu (Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt) este infalibil.

c. reprezintă una dintre erorile doctrinare care au caracterizat „lepădarea de credință” (2 Tes. 2,3), prin care biserica din Evul Mediu a pretins prerogative divine pentru ea și pentru conducătorul ei și care a fost respinsă de Reformațiunea protestantă.

3. Cele trei solii îngeresti din Apocalipsa 14:

a. conțin, în primul rând, o descoperire vibrantă a iubirii lui Dumnezeu, care a creat și a răscumpărat omenirea și care, în curând, va aduce eliberarea finală de păcat și de consecințele lui, la secerișul final, a doua venire a Domnului Isus.

b. polarizează omenirea în două clase: cei care, asemenea lui Abel și a Domnului Isus, au o iubire supremă față de Dumnezeu și ascultă de El chiar cu riscul de a-și pierde viața și cei a căror închinare, asemenea celei a lui Cain, exprimă revolta lor față de Dumnezeu, respingerea autorității Sale, ura și persecuția față de cei care se supun autorității lui Dumnezeu.

c. prezintă cel mai înalt scop al vieții - a trăi pentru slava lui Dumnezeu, vestind iubirea Lui, pregătind și grăbind revenirea Domnului Isus.

Răspunsuri corecte:

1. a, b; 2. b, c; 3. a, b, c

Inspirată să salveze suflete - 7

O altă persoană care a respins apelurile Cerului trimise prin Ellen White a fost Dudley M. Canright. Ca și în cazul lui Moses Hull (vezi *Curierul* din luna august), vom privi asupra câtorva dintre avertizările date de Ellen White lui Canright, ca să vedem cât de tragic s-au împlinit în viața lui, din cauză că el le-a respins.

D. M. Canright s-a născut în 1840, al treilea dintre șapte copii. A primit Sabatul în 1859, în timp ce participa la o adunare de evanghelizare. Aproape imediat, a început să lucreze pentru convertirea părinților lui. Curând după boțez, s-a hotărât să ajungă pastor; a fost hirotonit în 1865.

Doi ani mai târziu, s-a căsătorit cu Lucretia Cranson. Au avut trei copii, dintre care unul a murit de mic. Lucretia a murit în 1879. În 1881, Canright s-a căsătorit cu Lucy Hadden și a mai avut doi copii. De-a lungul anilor, Canright a lucrat în diferite locuri și a slujit biserica în mai multe funcții, doi ani fiind membru în Comitetul Conferinței Generale. Era un predicator energic, excelând în aceeași măsură în dezbateri publice. Pe lângă aceasta, Canright a scris douăzeci și două de cărți și de broșuri, în perioada în care a fost pastor adventist.

Relațiile lui Canright cu Biserica Adventistă se pot descrie cel mai bine ca fiind nedefinite. Încă din 1870, după o dezbaterie publică în Iowa, din care ieșise învingător, el s-a descurajat și a amenințat că va renunța la religie. În 1873, simțindu-se ofensat după ce făcuse o vizită în statul Colorado, împreună cu James și Ellen White, nu a mai predicat timp de câteva luni. În 1880, a avut o altă perioadă de regres și iarăși nu a mai predicat timp de câteva luni. În 1882, s-a supărat pentru a patra oară și, de această dată, nu a mai predicat timp de aproape doi ani. De aceea, plecarea lui definitivă din Biserica Adventistă, la începutul anului 1887, nu a fost chiar o surpriză. El a intrat aproape imediat în Biserica Baptistă și a lucrat ca pastor în două comunități ale acesteia, în total cam patru ani. A scris mai multe broșuri și trei cărți împotriva Bisericii Adventiste și a învățăturilor ei, dintre care două au fost republicate de mai multe ori: *Seventh-day Adventism Renounced* (Adventismul de ziua a șaptea respins, 1889) și *Life of Mrs. E. G. White* (Viața dnei E. G. White, 1919). A doua soție a lui Canright, Lucy, a murit în 1913. Canright a murit în 1919, fără să revină vreodată în Biserica Adventistă.

Cândva, în vara sau toamna lui 1880, după ce ținuse o predică puternică în fața a 3.000 de persoane, la Chicago, Canright i-a spus lui D. W. Reavis, un tânăr pe care îl cunoștea: „Cred că aș putea să ajung un om mare, dacă soția noastră n-ar fi atât de nepopulară” (Istorisirea se găsește în întregime în biografia scrisă de Carrie Johnson, *I Was Canright's Secretary*, 1971, pag. 57, 58). Încă din 1873, Dumnezeu îl avertizase pe Canright, prin Ellen White, cu privire la spiritul de independență și la sentimentele de superioritate. (vezi *Mărturii*, vol. 3, pag. 332-359). Din nou, la câteva săptămâni după conversația sa cu Reavis, Dumnezeu i-a trimis lui Canright apeluri, prin sora White. Curând după ce se hotărâse din nou să nu mai predice, ea i-a scris o scrisoare lungă, în care îl ruga insistent să își reconsidere hotărârea și îl prevenea asupra dorinței lui de putere și de a deține funcții. O parte din avertizarea ei suna astfel: „Vrei să fii prea mult, să faci spectacol și zgomet în lume și, ca rezultat, soarele tău va apune cu siguranță în întuneric” (*Selected Messages*, Cartea 2, pag. 163).

Canright își reluse de două ori activitatea de predicare în biserica noastră. Dar, când s-a despărțit definitiv, plecând la baptiști, ei nu i-au încredințat niciodată o funcție importantă sau cu autoritate, așa cum sperase el. De fapt, deși a fost baptist timp de treizeci și doi de ani, el a lucrat efectiv pentru baptiști doar în timpul celor patru ani în care a

slujit ca pastor. Sperase să aibă o funcție care să-i dea putere și un rol important, dar aceasta l-a ocilit totdeauna.

D. M. Canright a plecat din Biserica Adventistă, pentru a cincea și ultima dată, pe 17 februarie 1887. În *Mărturii*, vol. 5, pag. 608-609, este redat un vis al sorei White, în care ea îl văzuse pe Canright pe punctul de a se arunca de pe un „vas puternic”, care „naviga pe o apă foarte agitată”. În visul ei, Canright spunea: „Voi pleca de pe acest vas, căci se scufundă”. „Nu”, a spus... căpitanul vaporului. „Vasul acesta va ajunge în port. Nu se va scufunda niciodată”. Dar [Canright] a răspuns: „Voi fi luat de ape și aruncat peste bord. Nu sunt nici căpitan, nici marinar, cui îi pasă de mine? Voi vedea ce șanse am pe vasul care se vede acolo”. În vis, căpitanul a căutat să-l convingă pe Canright că vasul celălalt nu prezintă deloc siguranță. În clipa aceea, sora White s-a trezit. Visul a făcut-o să-i scrie o avertizare urgentă. „Ai grijă cum acționezi...”, i-a scris ea. „Dacă cedezi în fața impresiilor, îți vei pierde sufletul.”

Pe 18 mai 1887, la scurt timp după ce părăsise credința, Canright i-a trimis o scrisoare sorei White, în Elveția. Mulțumindu-i pentru „mesajul cald și cordial din scrisoarea” primită recent din partea ei, el confirma apoi ceea ce sora White auzise din alte surse cu privire la hotărârea lui de a părăsi biserica. El adăuga: „N-ar fi de nici un folos ca vreunul dintre noi să aducă în discuție subiectul acesta acum. Sunt absolut convins și hotărât în această privință. Judecata [finală] va stabili dacă hotărârea pe care am luat-o este bună sau rea. Sora White, vă rog să mă credeți, vă doresc toate cele bune dv. și frățietății noastre...” (*I Was Canright's Secretary*, pag. 83).

O lună mai târziu, pe 20 aprilie 1887, sora White i-a răspuns (vezi *Mărturii*, vol. 5, pag. 660-668). Printre altele, ea spunea: „Ți-ai folosit cea mai mare parte a vieții ca să prezinți învățături pe care, în ultima parte a vieții tale, le vei respinge și condamna”. Deși, mai înainte, Canright renvenise de patru ori în biserică, de data aceasta s-a întâmplat altfel. Într-adevăr, el și-a consumat restul vieții atacând ceea ce, înainte, îi învățase pe alții. Ca răspuns, biserica a publicat o mică broșură, intitulată *Canright versus Canright* (Canright contra lui Canright). Ea conținea fragmente retipărite din articole scrise de Canright, pe vremea când fusese pastor adventist, și care răspundeau la multe dintre criticile aspre aduse de el, după ce a părăsit Biserica Adventistă și a devenit baptist.

Canright și-a păstrat credința în a doua venire a Domnului Hristos, dar a respins multe alte învățături adventiste. Cele mai numeroase și mai tăioase critici ale lui au fost îndreptate contra Sabatului și a viziunilor sorei White.

Printre enigmaticele vieții lui Canright se numără diferite informații că, după ce a plecat din Biserica Adventistă, în discuții personale, el și-a sfătuit membrii familiei și pe alți foști colegi să nu facă la fel. Ori de câte ori aceste istorisiri erau scoase la iveală, el le nega public.

O altă enigmă era continuarea prieteniei lui Canright cu foștii săi colegi, ba chiar participarea sa ocazională la întâlnirile pastorilor. Când a murit sora White, în 1915, D. M. Canright împreună cu fratele său, Jasper, care rămăsese adventist, au participat la înmormântarea ei. După ce înconjurase sicriul o dată, Canright a vrut să-l înconjoare a doua oară. Ulterior, Jasper își amintea ce se întâmplase: „În timp ce stătea din nou lângă sicriul sorei White, cu o mână în mâna mea, iar cu cealaltă pe sicriu, cu lacrimile șiroindu-i pe obraji, el a spus: 'A murit o creștină nobilă'”.

Canright a murit în 1919, lipsit de mijloace financiare și de prieteni, fără să-și fi realizat dorința de faimă. Așa cum prevestise sora White, soarele lui a apus în întuneric (vezi *Selected Messages*, cartea 2, pag. 163).

Ce ne confruntă

Să privim spre viitor, călăuziți de trecut.

Nimeni nu ne poate spune mai bine decât un expert ceea ce știm deja.

Probabil că acesta este motivul pentru care ținem cont de ceea ce spun experții - pentru că ei întâresc ideile sau concepții pe care le intuim, ajutându-ne să găsim un cadru sau un limbaj care să exprime ceea ce, până atunci, nu putea fi exprimat.

Concluziile expertului poate că nu vor fi mai adânci decât cele ale unui laic, dar obiectivitatea clară a unei perspective din afara noastră ne face să-i dăm mai multă greutate. În definitiv, așa cum se spune, ce altceva este un expert decât un om obișnuit, la 100-200 km de casă?

Nu demult, un expert a spus lumii mai multe lucruri despre Biserica Adventistă, pe care mulți dintre noi le intuim, dar pe care nu le-am exprimat destul de clar. Într-un nou volum al său, sociologul american William Brainbridge face o descriere remarcabilă a bisericii noastre.

Suntem recunoscători pentru că a fost foarte cumsecade cu noi. El spune ceea ce pot să constate din ce în ce mai bine toți cei care privesc cu atenție: adventiștii de ziua a șaptea „au intrat în rândul celor mai de seamă biserici”. Apoi el adaugă această evaluare tranșantă: „La fel ca la alte biserici conservatoare, Biserica Adventistă s-a străduit să-și păstreze doctrinele și practicile consacrate, confruntându-se totodată cu problemele pe care le ridică o lume în care au loc schimbări rapide” (William S. Brainbridge, *The Sociology of Religious Movements*, pag. 107, 108).

Nimeni nu ne poate spune mai bine decât un expert ceea ce știm deja. Momentul de față confruntă Biserica Adventistă cu o situație fără precedent, în timp ce ne luptăm să fim credincioși față de moștenirea noastră și să interpretăm cu credincioșie Cuvântul, în cultura contemporană. Schimbări puternice au loc peste tot în jurul nostru, chiar și în

Jere Patzer

biserica noastră, și este clar că și noi trebuie să ne formăm un nou mod de gândire. Este de cea mai mare importanță pentru biserica noastră să învățăm să fim conștienți de schimbări și să le răspundem acestora în mod înțelept și cu credincioșie. Nu mai putem alege să ignorăm schimbările sau să nu reacționăm în fața lor. Pe măsură ce contrafacerea și aberațiile teologice se înmulțesc, autoritatea și integritatea bisericii lui Dumnezeu sunt atacate ca niciodată și mii de adventiști sinceri rămân nesiguri de misiunea noastră.

Expresii ca „viziune”, „misiune”, „centrul atenției” și „angajament pentru viitor” au ajuns astăzi atât de familiare în limbajul obișnuit la servicii, încât mulți le consideră clișee. Dar, așa cum spun mulți observatori în ultimul timp, una este să ai angajament și viziune, și este cu totul altceva să pui în aplicare aceste principii la timpul potrivit. Răspunsul la timpul potrivit față de situațiile care îi confruntă deosebește pe învingători de învinși, rămășița de cei care doar reacționează. Cunoscutul jucător de hochei Wayne Gretzky ne aduce aminte de felul în care trebuie să conlucreze viziunea și răspunsul: „Eu nu schiez acolo unde este pucul”, spune el. „Schiez acolo unde va fi.” De asemenea, vă aduceți aminte, din Biblie, că Noe nu și-a construit corabia în timp ce ploua.

Cei mai mulți dintre noi cunoaștem viața fostului președinte al companiei Chrysler, Lee Iacocca - un exemplu clasic de vizionar contemporan. El nu doar visa lucruri noi, dar și punea în aplicare acele vise. Acum câțiva ani, Iacocca l-a întrebat pe unul dintre inginerii săi: „Crezi că s-ar mai cumpăra astăzi o mașină decapotabilă?”

Răspunsul prudent al inginerului parcă era luat dintr-un manual: „Va

trebui trei ani ca să proiectăm una”.

„A, nu”, a răspuns Iacocca, „ia o mașină, taie-i capota și dă-mi-o astăzi după-amiază!” În după-amiază aceea, în timp ce conducea mașina prin oraș, a numărat mâinile celor care zâmbeau, salutau și arătau spre mașina lui neobișnuită. Într-un an, Chrysler putea să vândă un nou model de mașină decapotabilă și avea o piață de desfacere și mai mare.

Să întâmpinăm viitorul amintindu-ne de trecut

Indiferent dacă ne convine sau nu, vom ajunge în secolul douăzeci și unu cu viteza mașinilor din cursele de la jocurile video. Asemenea copiilor noștri, trebuie să privim prin parbriz, ca să evităm orice obstacol sau groapă care poate să apară. Dar, spre deosebire de mulți dintre copiii noștri, trebuie, să fim atenți și la oglinda retrovizoare, la drumul pe care am venit. Vai de șoferul sau de biserica aceea care nu învață nimic din drumul pe care îl lasă în urmă!

Ca adventiști de ziua a șaptea, avem o moștenire prețioasă, de care pe drept suntem mândri. Să nu ne temem să ne întoarcem la lucrurile de bază - sau fundamentale, cum le mai spun și astăzi unii dintre noi.

Îmi vine în minte cunoscuta afirmație a renumitului antrenor al echipei de fotbal Green Bay Packers, Vince Lombardi. El stătea în fața jucătorilor echipei lui și spera să-i inspire, amintindu-le noțiunile elementare de joc. „Domnilor”, au fost primele sale cuvinte, „aceasta este o minge de fotbal.” El i-a învățat pe jucătorii săi o execuție la superlativ, folosindu-se permanent de noțiunile de bază, fundamentale.

Vă invit, deci, să trecem în revistă noțiunile de bază, în situațiile care ne confruntă. Și aș sugera să pornim de la o premisă elementară, care poate fi reprezentată ușor printr-un triunghi echilateral.

Iată-o:

Eu cred că Dumnezeu a ridicat biserica noastră

- inspirându-i teologia,
- din care decurge misiunea bisericii,
- iar aceasta este posibilă cu ajutorul organizației sale.

Toate aceste trei elemente sunt unite în mod indisolubil. Toate trei sunt rânduite de Dumnezeu. Violarea, subminarea oricărei părți va face să se năruie totul - ca și atunci când am încerca să stăm pe un scănel cu două picioare. Biserica lui Dumnezeu nu poate fi înțeleasă, dacă nu există un echilibru între cele trei părți: teologia corectă, misiunea arzătoare și organizația eficientă.

Permiteți-mi să susțin teza aceasta.

Teologia noastră în centrul căreia se află Domnul Hristos

Moștenirea noastră protestantă ne-a ajutat să avem o concepție biblică despre inspirație și revelație. În pofida criticilor unora dintre noi, această concepție nu este nici complicată, nici greu de înțeles.

Am putea spune, parafrazându-l pe Vince Lombardi: „Doamnelor și domnilor, aceasta este o Biblie“. Este Cuvântul inspirat, plin de autoritate, dător de viață, al lui Dumnezeu. Ea nu doar conține cuvântul Său, ci este Cuvântul Său, care oglindește cu credincioșie tot ce este necesar pentru mântuirea noastră. Și nici o evaluare, nici o critică, nici o disecare sau adaptare care pornește din ipoteze științifice sau arheologice - oricât ar fi de plauzibilă, de interesantă sau de măgulitoare pentru eu - nu poate altera autoritatea sau maiestatea acestui Cuvânt.

Dacă apostolul Pavel ne-ar scrie astăzi nouă, nu lui Timotei, cred că ar spune așa: „Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu... și prin aceasta înțeleg și astăzi toată“ (vezi 2 Timotei 3,16).

Primirea Cuvântului, fără nici o rezervă, așa cum este el, are cea mai mare importanță pentru toți cei care pretind că cred în Biblie. Ceea ce spun eu se armonizează cu afirmația lui Billy Graham: „Nu îmi este deloc greu să cred că peștele l-a înghițit pe Iona“, spunea el. „Aș fi crezut și că Iona a înghițit peștele, dacă așa

ar fi spus Biblia.“ Pot să spun împreună cu A. W. Tozer: „Dați-mi Genesis 1,1 [‘La început, Dumnezeu’]. Restul Bibliei nu-mi ridică nici o problemă“.

Îmi dau seama că există persoane care etichetează repede aceste idei ca fiind „fundamentaliste“. Mai presus de ascultarea atență a Cuvântului, ei pun ceea ce numesc conducerea Duhului Sfânt și care se pare că îi duce spre o libertate păcătoasă și nebiblică de a face tot ce vor.

Michael Morse, pastor al Bisericii Unite a lui Hristos, scria de curând, în *Washington Post*, despre implicațiile vederilor personale privitoare la autoritatea Bibliei: „Pentru unii creștini, Biblia are autoritate întotdeauna. Ei sunt numiți fundamentalisti. Pentru alții, însă, Isus Hristos are autoritate. Când interpretează Biblia în sens literal, aceștia ajung la tot felul de distorsiuni grave și de cruzimi. Cercetarea atentă a [vieții] lui Isus îi duce la concluzia inevitabilă că El credea într-un stil de viață bazat pe egalitate, reciprocitate, compasiune, angajament, responsabilitate și iubire. În acest mod de viață [- consideră ei -] este destul loc pentru homosexuali și chiar pentru căsătorii între homosexuali“ (Michael Morse, în *Washington Post*, citat în *First Things First*, martie 1997, pag. 62).

Să folosim darul special al lui Dumnezeu

A fi conduși de Duhul Sfânt și a crede fără rezerve în autoritatea Scripturii sunt două lucruri care nu se exclud niciodată reciproc. Când am nevoie de mai mult discernământ din partea Duhului Sfânt ca să știu cum să trăiesc astăzi, știu unde să-l găsească.

Mulți dintre noi au un raft întreg ocupat cu acele cărți scrise de Ellen White, care trebuie șterse de praf și recitite. Uneori, în trecut, ele au fost folosite în mod excesiv sau aplicate greșit. Dar acum sunt nefolosite sau, așa cum a prezis chiar sora White, sunt „făcute fără efect“.

De ce să o ignorăm? De ce să ne fie rușine? Cu siguranță, cu toții cunoaștem alte biserici care pot oferi mult mai puțin prin conducătorii lor, considerați profeți. Și totuși,

învățăturile acestora sunt prezentate în mod agresiv. De ce noi, adventiști, să ne bazăm pe informațiile superficiale oferite de un psiholog medicu, când am fost binecuvântați prin solul lui Dumnezeu? Ellen White este o forță credibilă, care trebuie luată în considerare. Chiar dacă se ignoră înțelepciunea care se găsește în scrierile sale, rolul ei nu poate fi ignorat. Ea rămâne:

- al patrulea între cei mai tradiși autori din istoria literaturii,
- cea mai tradusă scriitoare din istoria omenirii,
- cel mai tradus scriitor american (Roger W. Coon, *A Gift of Light*, pag. 21).

Cu puțin timp în urmă, m-am adresat unui grup de conducători în domeniul îngrijirii sănătății. Le-am spus că nu m-am jenat pentru că am scos de pe raft unele dintre aceste cărți vechi, în timp ce studiam pentru doctorat în conducere bisericească și pentru licență în management. În perioada în care mi-am scris lucrările, am citit Biblia de la un capăt la altul, toate cărțile din seria „Tragedia Veacurilor“, cele nouă volume de *Mărturii* și biografiile lui Ellen White. A trebuit s-o fac, pentru că simțeam nevoia să mă întorc eu însumi la noțiunile de bază, să mă adâncesc în adevărurile fundamentale ale acestei mișcări a lui Dumnezeu. Doream să-mi fundamentez modul de lucru în activitatea de conducere pe adevărurile eterne inspirate de Dumnezeu. Să spună alții că sunt bune doar pentru studii devoționale. Pot să mărturisesc că ele sunt viață, sănătate și putere spirituală.

În Cuvântul lui Dumnezeu și în Spiritul Profeției, am găsit sfaturi și idei care ne împing înainte spre acel loc înalt în care Dumnezeu intenționează să fim, ca biserică a Sa, biserica rămășiței - dacă ascultăm de ele. Acești sfaturi garantează succesul bisericii lui Dumnezeu, chiar atunci când se pare că acționăm contrar celei mai avansate înțelepciuni omenitești. Ele conțin informații mai bune decât cele din orice volum de teologie, de arheologie sau de psihologie care a fost scris vreodată.

Să nu ne cerem scuze. Să ne întoarcem la ele, să le citim și, da, să cităm din ele în adunări publice.

Cred în mod sincer că, dacă ne vom întoarce la Biblie și la cărțile

scrise de Ellen White, vom descoperi că ele identifică în mod clar misiunea noastră unică, în situațiile care ne confruntă.

Teologia de tip autoservire

Unii dintre noi susțin astăzi că trebuie să ne debarasăm de unele dintre doctrinele noastre istorice, unice. Asemenea lui Kenneth Samples, unul dintre principalii critici ai doctrinei noastre, ei ajung la concluzia că „unele dintre doctrinele adventiste distinctivă, care au fost stabilite de pionierii acestei biserici, continuă să fie o pacoste și pentru biserica de astăzi” (Kenneth Richard Samples, cuvânt înainte la *The Cultic Doctrine of Seventh-day Adventists*).

În timp ce unii atacă direct judecata de cercetare, sanctuarul și chiar Sabatul, alții răspândesc ideea că adventiștii ar trebui să fie liberi să aleagă acele doctrine care li se par importante - un fel de teologie de tip autoservire. Deși fiecare dintre doctrinele noastre poate fi susținută cu argumente, ele formează o unitate inseparabilă. Există un fir de aur care străbate solia noastră și care îi dă unitate, armonie, simetrie și frumusețe. Vă implor - nu-l lăsați să se rupă.

Un singur exemplu poate fi de ajuns. Pornind de la ideile geologilor evoluționiști, unii adventiști de astăzi iau în derădere credința într-un potop universal, considerându-l imposibil. Eu voi continua, totuși, să cred în potopul descris în Genesa 7.

În primul rând, Biblia spune că a avut loc. Lucrul acesta ar trebui să fie suficient pentru oricare dintre noi. În al doilea rând, dacă ar fi intenționat să credem că potopul din Genesa 7 a fost local, Dumnezeu nu ar fi ales un simbol universal - curcubeul - al făgăduinței Sale că un asemenea potop nu se va repeta niciodată. Un potop local și un simbol universal al faptului că nu se va repeta ar fi ceva absurd și ar slăbi credibilitatea lui Dumnezeu.

Dacă potopul nu a fost universal, datele din coloana geologică ar arăta că moartea organismelor a fost posibilă înainte ca oamenii să meargă pe pământ și înainte de comiterea păcatului, consemnată în Genesa 3. Moartea înainte de păcatul omului

sfidează declarația lui Dumnezeu, care le pune pe acestea într-o relație de tip cauză-efect, și face nenețar, ba chiar absurd planul de mântuire, prezentat pentru prima dată în Genesa 3,15.

Teologia de tip autoservire îi face pe alții să conteste escatologia adventistă, să desconsiderare sau chiar să respingă caracteristici precum legea pentru impunerea serbării duminicii, ca probă finală a loialității față de Dumnezeu, și rolul papalității care, conform profețiilor Bibliei, va conduce persecuția împotriva rămășiței lui Dumnezeu.

Ellen White înțelegea clar primejdiile acestei amăgiri:

„Despărțiți Sabatul de aceste solii și el își va pierde puterea; însă, atunci

Un alt expert ne amintește și el - de parcă ar mai fi nevoie - că vitalitatea Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea se leagă direct de modul său distinctiv de înțelegere a adevărului Bibliei. Dean Kelley, un lector metodist care a fost invitat acum câțiva ani la Universitatea Andrews, a făcut acest comentariu adânc:

„Lucrurile pe care le-am spus despre cecime, despre Sabatul zilei a șaptea, despre spălarea picioarelor etc. sunt cele care fac ca Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea să fie unică, deosebită și pretențioasă. Acestea îi dau eficacitatea, puterea de convingere, seriozitatea ei. Fiecare biserică are nevoie să se insiste în felul său că trebuie să te conformezi acestor cerințe, ca să faci parte dintre noi”. Dacă renunțați la cerințe, puteți face biserica, peste noapte, ineficientă, lipsită de vitalitate și fără valoare. Deci iată răspunsul la întrebarea dv. Cum poate Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea să înceteze să crească? Fiți ca metodiștii”.

Eu dau mărturie despre un adevăr care nu are nevoie să fie susținut de experți: Domnul i-a dat acestei biserici doctrinele ei - pe toate - într-un corp uimitor de compact. Aceste doctrine au chemat un popor - o rămășiță - să iasă din bisericile protestante și evanghelice, care chiar acum cad în fața atracției teologiei pluraliste, renunțând la învățăturile lor distinctivă. Sute de mii de oameni, care flămânez după un clar „așa zice Domnul” abandonează aceste biserici, pe măsură ce ele alunecă în neortodoxism, în modernism și, desigur, în post-modernism. Cu riscul de a suna arrogant, ne putem considera singurii care au rămas să păzească aceste adevăruri prețioase.

În primul rând, Dumnezeu ne-a dat o teologie unică, întregită, care Îl are în centru pe Domnul Hristos. Aceasta ne duce la al doilea punct - organizația noastră.

O casă zidită de Dumnezeu

Astăzi, ideea de „postdenominaționalism” câștigă repede respectabilitate. Pe 4 august 1997, cu ocazia întrunirii organizate la Washington de „Cei care se țin de promisiuni”,

TEOLOGIE MISIUNE ORGANIZAȚIE

când este legat de întreita solie îngerească, Sabatul este însoțit de o putere care îi convinge pe necredincioși și le dă tărie să ia poziție, să trăiască, să crească și să înflorească în Domnul” (Ellen White, *Mărturii pentru biserică*, vol. 1, pag. 350-351).

Forța incomparabilă și complementară a solilor celor trei îngeri din Apocalipsa 14 este esențială pentru sănătatea permanentă a bisericii noastre astăzi, așa cum a fost pentru întemeierea ei, acum 150 de ani. Ellen White a spus-o atunci și cred că le-ar spune-o și astăzi celor care încearcă să înființeze o confederație de biserici nendenominaționale care păzesc Sabatul, în America de Nord. Cred că aceasta le-ar spune ea pastorilor disidenți care trag concluzia greșită că au înțelepciunea de a stabili care dintre cele 27 de Puncte fundamentale de doctrină sunt cu adevărat importante.

aproape un milion de bărbați l-au ovaționat pe Max Lucado. Acesta denunță aderarea la doctrinele distinctve ca fiind un „păcat” și chema la un consens larg între creștini, dar care să nu țină seamă de deosebirile doctrinare dintre ei.

Alții, ca Peter Wagner, marele „guru” al creșterii bisericii, saluta postdenominaționalismul drept precursor al unei noi unități ecumenice, pe care mișcarea care a luat naștere după Conciliul Vatican II nu a realizat-o niciodată. Tineri adventiști care, în civilizația în care au crescut, au învățat că păstrarea doctrinelor distinctve este o piedică în calea iubirii, dau glas aceleiași ambiguități cu privire la scopul bisericii noastre. Putem spune, fără să exagerăm, că, în rândurile generației X [tineri cu vârsta între 15 și 35 de ani], trecem printr-o criză de identitate. Cu puțin timp în urmă, doi dintre cei mai buni conducători de tineret de la conferințele noastre erau în biroul meu. Ei îi caracterizau pe unii dintre cei mai inteligenți tineri de vârsta liceului și de la facultate ca fiind buni creștini, dar spuneau că manifestă prea puțin angajament față de apelul specific al soliei noastre adventiste.

Dacă, așa cum pretind unii, altădată ne făceam vinovați pentru că puneam accentul mai mult pe doctrinele adventiste specifice decât pe iubirea pentru Domnul Hristos, acum trebuie să recunoaștem că suntem în pericolul de a crește o generație de adventiști care au un angajament minim față de rolul pe care Dumnezeu l-a încredințat Bisericii Adventiste.

Dumnezeu a ridicat Biserica Adventistă ca să realizeze ceva ce nici o altă biserică nu este pregătită să facă. Atunci când i-a dat bisericii noastre teologia ei, Dumnezeu ne-a dat și o structură organizatorică.

În cadrul disertației mele, am studiat dezvoltarea acestei structuri. Este de-a dreptul fascinant să citești despre felul în care primii conducători ai bisericii noastre, cu eforturi perseverente, au creat această structură. Iar dezvoltarea structurii organizatorice a fost inspirată de același Arhitect care a inspirat doctrinele noastre.

Sunt dureros de conștient că putem ajunge să punem accentul pe birocratie și pe instituționalism, în loc

să subliniem aspectul personal și relațional. Biserica noastră mondială poate imita ușor cultura altor organizații multinaționale. Cu instituțiile de educație, casele de editură și centrele noastre medicale de cea mai mare valoare, suntem în primejdia extrem de reală să începem să ne extragem imaginea de sine din identitatea colectivă, nu din misiunea noastră. Instituțiile date de Dumnezeu și folositoare ajung un scop în ele însele, în loc să fie un mijloc pentru atingerea unui scop.

Ar trebui cumva ca biserica noastră să se adapteze, în așa fel încât să folosească mai bine metodele de creștere a eficienței în activitate și tehnologia actuală? Absolut. Ar trebui să ne perfecționăm activitatea, să renunțăm la imitare și să simplificăm organizația noastră atât cât este posibil.

Dar cuvintele scrise de Ellen White în 1893 sunt încă valabile: „Ni-meni să nu întrețină, totuși, gândul că ne putem dispensa de organizație. Crearea acestei structuri ne-a costat mult studiu și multe rugăciuni pentru înțelepciune, la care știm că Dumnezeu a răspuns. Ea a fost făcută potrivit îndrumării Sale, prin mult sacrificiu și cu multă împotrivire. Nici unul dintre frații noștri să nu fie atât de amăgit, încât să încerce să o distrugă, pentru că astfel veți atrage o stare de lucruri la care nici nu visați. Vă spun, în Numele Domnului, că ea trebuie să rămână în picioare, întărită, întemeiată și neclintită” (Ellen White, *General Conference Bulletin*, 29 ian. 1893).

Are organizația noastră defecte astăzi? Desigur. Din moment ce are membri ca voi și ca mine, fără îndoială că are și slăbiciuni. Dar îmi pare rău pentru cei care își consumă energiile îndreptându-și toată atenția asupra păcatelor poporului lui Dumnezeu, și nu spre Mântuitorul poporului lui Dumnezeu. Îl laud pe Dumnezeu pentru biserica noastră „slabă și cu defecte”. Și cred că ea este și astăzi „singurul obiect asupra căruia Dumnezeu privește cu... cea mai aleasă prețuire” (Ellen White, *Istoria Faptelor Apostolilor*, pag. 11).

Misiunea noastră dinamică

Prin faptul că i-a dat bisericii noastre un sistem teologic clar și a călăuzit-o în formarea structurii sale

organizatorice, Dumnezeu ne-a înzestrat cu forța necesară ca să aducem la îndeplinire misiunea noastră profetică - o misiune diferită de cea a oricărei alte biserici. Abundă dovezile că această biserică trăiește, vibrează și crește în mod exploziv. Pesimiștii vor spune că nu creștem atât de repede cât crește populația. Dar priviți-o sub alt aspect: În 1870, era un adventist la fiecare 250.552 de locuitori ai lumii. Și astăzi suntem puțini, în comparație cu populația lumii, dar raportul este acum de un adventist la 795 de oameni.

Biserica noastră organizează patru biserici și jumătate pe zi, în lume. La fiecare 42 de secunde are loc un botez. Doar în nouă țări Biserica Adventistă nu este încă prezentă. Adventist World Radio (Radio Mondial Adventist) emite pe toate continentele. Programele transmise prin satelit pot fi recepționate pe tot pământul. Dumnezeu Se folosește, deci, în mod extraordinar de biserica Sa.

Există o deosebire filosofică fundamentală între biserica noastră și multe alte biserici. Noi credem și practicăm dăruirea sistematică. Acest sistem de dăruire face biserica noastră în stare să realizeze un mandat mondial de altfel imposibil. Și am descoperit la ce se referă Ellen White, atunci când vorbește despre acțiunea reflexă care ajută și lucrarea noastră locală. Chiar dacă sună paradoxal, susținerea misiunii mondiale a bisericii este metoda de a consolida programul bisericii locale.

Misiunea cuprinde și conducerea unui sistem de educație neegalat de nici o biserică protestantă. Sute de mii de tineri adventiști și neadventiști se înrădăcinează adânc în lucrurile lui Dumnezeu la mii de școli primare și secundare și la aproximativ 80 de colegii și universități.

Biserica rămășiței, biserica lui Dumnezeu din timpul sfârșitului, stă astăzi, cu adevărat, „în mijlocul spărturii” (Ezech. 22,30). Ea îl vestește pe Domnul Hristos așa cum nu a făcut-o nici o altă mișcare vreodată. În pofida atacurilor îndreptate spre partea cea mai esențială a teologiei sale, a asalturilor asupra structurii ei organizatorice și, în unele cercuri, a pesimismului cu privire la misiunea (Continuare în pagina 22)

Cum să ne prelungim ziua

Dacă ești genul de femeie care își termină lucrul la timp, care poate face față întreruperilor și totuși să-și aducă la îndeplinire toate lucrările obișnuite și proiectele speciale, acest articol nu e pentru tine.

Pe de altă parte, dacă la sfârșitul fiecărei zile ești împotmolită într-o lungă listă de treburi neterminate, deprimată pentru că nici o zi nu e destul de elastică, așa încât să realizezi ce ți-ai propus, aș vrea să-ți împărtășesc un secret care a schimbat radical programul meu zilnic.

Cu ani în urmă, când soțul meu, pastor, și eu eram tineri și aveam doi copii de vârstă preșcolară, îmi promiteam mereu că „măine voi lucra organizat!” Dar, în pofida listelor lungi și a celor mai bune intenții, la sfârșitul fiecărei zile, aveam impresia că îmi rămăseseră munți întregi de haine de spălat și de călcat, grămezi de vase murdare, praf nemăturat, mâncare negătită, nenumărate scrisori nescrise, iar copiii și soțul neglijați.

Într-o zi în care am fost extrem de abătută, am lucrat continuu, din răsputeri, și totuși n-am realizat mare lucru. De fiecare dată când începeam o lucrare, trebuia să mă opresc, pentru că suna telefonul sau soneria, și de fiecare dată când mă întorceam, copiii se certau între ei sau făceau ceva nepotrivit. În ziua aceea, își testaseră aptitudinile în ce privește decorațiunile interioare, folosind un tub întreg de pastă de dinți, un rulou de hârtie igienică, cerneală, pastă de lipit și, desigur, creioane colorate!

Tot în ziua aceea, m-a vizitat o femeie de curând văduvă, cu pretextul că vrea să-mi ceară o rețetă. Curând mi-am dat seama că se simte singură și că are nevoie să stea de vorbă cu cineva. Ceva mai târziu, o vecină l-a adus pe fiul ei să se joace cu fetele mele și a stat să vorbim... și să vorbim... și să vorbim. Poștașul a venit să plătesc cotizația și chiar persoana care aducea hainele de la

Ada Renzi

curățătorie - de obicei foarte ne-comunicativă - nu mai contenea să vorbească despre vreme.

După fiecare întrerupere, îmi reluam activitatea furtinos, încercând să recuperez timpul pierdut. În seara aceea, ajunsă la capătul puterilor, m-am așezat pe un scaun ruptă de oboseală. Pe jos erau hârtii rămase de seara trecută, iar pe mobilă stătea batjocoritor un strat gros de praf. De pe masă, Biblia nedeschisă mă pri-vea acuzator. „La ce bun?” am oftat. „Mai bine mă duc să mă culc.”

M-am sculat cu greu de pe scaun și am intrat în dormitor. Prea obosită să îngenunchez pentru rugăciunea de seară, m-am trântit în pat, istovită și descurajată. Dar obiceiul era puternic. Așa cum stăteam, am înălțat o scurtă rugăciune și L-am rugat pe Dumnezeu să mă ajute să lucrez mai bine în ziua următoare. Țin minte că, în amețala aceea, mă gândeam că aș fi putut dormi 24 de ore în-continuu, dacă nu eram deranjată!

Dar, dimineață, ceva sau, mai bine zis, *Cineva* m-a trezit cu o oră mai devreme decât de obicei. Supărată, m-am întors și am încercat să adorm iarăși. Dar n-a fost chip. Eram trează de-a binelea și mă simțeam împinsă să cobor din pat. M-am dus încet în sufragerie și m-am așezat pe scaunul meu preferat. Imediat ochii mi s-au oprit pe Biblie și am fost sigură că am o ocazie excelentă să încep ziua cu rugăciune și cu studiu personal.

Așa că am răsfoit cartea Psalmilor și am citit: „Doamne, ascultă-mi rugăciunea... Căci zilele mele pier ca fumul” (Ps. 102,1-3). Și apoi: „Încrede-te în Domnul și fă binele... Încredințează-ți soarta în mâna Domnului... Domnul întărește pașii omului, când îi place calea lui” (Ps. 37,3-23). Dând paginile, am ajuns la Proverbele 31 și am citit descrierea femeii ideale [„cinstite”]. Inspirația și încurajarea radiuau de pe pagini și nici nu mi-am

dat seama când a trecut o oră.

Dar ce schimbare a produs ora aceea! În restul zilei, ambele mâini și picioarele mele au avut aripi, iar treburile casei au fost o adiere de vânt. Chiar și munții de haine de spălat au ajuns un obstacol minor! Fiica mea de 2 ani a dormit ca un miel toată după-amiaza, iar cea de 5 ani s-a jucat liniștită cu alți copii și nici telefonul, nici soneria n-au sunat măcar o dată - o serie de minuni de obicei nebăgate în seamă, așa cum poate recunoaște deschis orice soție de pastor. Nu-mi puteam explica, dar am descoperit că mi-a mai rămas o porție din acel element care ne scapă mereu - timpul. Timp pentru pâinile pe care nu credeam că voi reuși să le fac, timp să cos tivul la o rochie, să mă bucur alături de copii de primul nostru șofran, să scriu câteva scrisori și să-mi înviez sufletul prin comuniune cu Dumnezeu.

În seara aceea, când am îngenunchat lângă pat, l-am mulțumit Domnului pentru că mi-a răspuns la rugăciune, ajutându-mă, și L-am rugat să mă trezească devreme în fiecare dimineață. El îmi împlinește și azi rugăciunea și viața nu mai este așa agitată cum era odată. A, da, mai rămân treburi neterminate și zile prea scurte, dar lucrurile cu adevărat importante sunt puse pe primul loc, ceea ce mă ajută să le dau celorlalte importanța cuvenită. Acum parcă fiecare zi durează exact atât cât să fac lucrurile care trebuie făcute și să-mi mai rămână timp pentru câteva opțiuni.

Poate părea paradoxal că poți să mai faci ceva în cursul zilei, fără să-ți rămână mai puțin timp liber. Dar Cel care a înmulțit pâinile și peștii poate prelungi minutele și orele și îți poate da putere să faci ceea ce pare imposibil. Aș vrea ca fiecare să încerce.

Ada Renzi împreună cu soțul ei, Sam, pastor pensionar, locuiesc la Valencia, California. Ei au două fiice și trei nepoți. Ei îi place să lucreze în grădina și să colecționeze timbre. Women of Spirit, mai-iunie 1997

Pâine prăjită

Ai acasă prăjitor de pâine? Te-ai întreat vreodată cum funcționează? După ce îți dai seama aparatul când este prăjită pâinea?

Secretul se află în întrerupătorul bimetalic - un întrerupător special, făcut din două metale. Când se încinge, metalul se dilată; dar se dilată diferit, în funcție de tipul de metal și de cantitatea de căldură. Cei care au inventat prăjitorul de pâine au luat o plăcuță dintr-un metal care, atunci când se încinge, se dilată foarte puțin și o altă plăcuță, dintr-un alt metal, care se dilată ceva mai mult. Ei au lipit cele două plăcuțe de metal una de alta. Când se încinge, această placă bimetalică se îndoaie!

Când împingi mânerul ca să pornești prăjitorul, această placă începe să se încălzească. Căldura face pâinea să se prăjească, dar face și întrerupătorul bimetalic să se încingă. Pe măsură ce se încinge, întrerupătorul se îndoaie. La un moment dat, întrerupătorul ajunge să se îndoaie atât de mult, încât desface o agrafă, care dă drumul unui arc. Arcul împinge pâinea în sus și căldura se oprește. Pe măsură ce se răcește, întrerupătorul metalic se îndreaptă.

Poate că ți-ar plăcea să desfaci prăjitorul, ca să vezi toate aceste întrerupătoare, agrafe și arcuri. Este mai ușor să desfaci un prăjitor decât să-l montezi la loc. Ai putea găsi unul foarte ieftin, la un magazin de obiecte uzate, pe care să-l cumperi și să-l desfaci cum îți place.

Întrerupătorul bimetalic funcționează pentru că, deși cele două plăcuțe de metal sunt diferite, ele sunt unite și lucrează împreună. Oamenii trebuie să învețe să

Rosy Tetz

lucreze împreună, așa cum lucrează aceste plăcuțe.

Oamenii se deosebesc unii de alții. Ei au idei diferite. Felul în care gândesc și în care lucrează este diferit de la un om la altul. Este bine să fie așa, dacă oamenii sunt dispuși să lucreze împreună.

Dacă îți place să dezlegi cuvinte încruciate, știi că este mai plăcut să o faci împreună cu altcineva. Altoră poate că le vine în minte un răspuns la care nu te-ai gândit. Și jocurile de cuburi sau de puzzle sunt mai frumoase, dacă rogi pe cineva să se joace împreună cu tine. Chiar greutățile pe care le întâmpinăm în viață sunt

mai ușor de trecut, atunci când lucrăm împreună.

Biblia ne spune, în cartea Psalmilor: „Este bine și plăcut când copiii lui Dumnezeu trăiesc împreună în pace! Este ca untdelemnul parfumat care s-a turnat pe capul preotului și care i se prelinge pe barbă” (Psalmi 133,1.2, după o traducere pentru copii).

Da, este bine și plăcut. Sunt sigură de asta. Dar poate că am putea spune și așa: „Când copiii lui Dumnezeu trăiesc laolaltă în pace, este ca atunci când două metale diferite se îndoaie împreună, ca să prăjească și să rumească uniform felia de pâine”.

Adventist Review, 27 august 1998

A 50-a Aniversare a Declarației Universale a Drepturilor Omului

Cu cincizeci de ani în urmă, pe data de 10 decembrie 1948, la palatul Chaillot din Paris, Franța, Organizația Națiunilor Unite a adoptat Declarația Universală a Drepturilor Omului. Această declarație, care a fost adoptată apoi de parlamentele celor mai multe state și la care fac referire constituțiile multor țări, este importantă pentru că promovează apărarea drepturilor fundamentale ale omului, cum ar fi: dreptul la viață, la libertate și securitate personală, dreptul la educație, la libertate de opinie și de exprimare etc. Dar, pentru noi, ca oameni ai credinței, această Declarație este importantă deoarece, în articolul 18, ea spune astfel: „Oricine are dreptul la libertate de gândire, de conștiință și de religie...” și pentru că ea se aplică „oricărui individ, fără deosebire de sex, rasă, religie sau tradiție culturală”.

Importanța acestei declarații este vădită și din faptul că data adoptării ei a devenit Ziua Internațională a Drepturilor Omului, care se sărbătorește în fiecare an, în toată țările, la 10 decembrie. În cinstea acestei Declarații și ca o recunoaștere a importanței sale pentru respectarea demnității umane, Organizația Națiunilor Unite a decis ca, anul acesta, la 10 decembrie, să se sărbătorească A 50-a Aniversare a Drepturilor Omului.

Între documentele internaționale care apără libertatea religioasă, pe lângă articolul 18 al Declarației Universale a Dreptului Omului în anul 1948, Organizația Națiunilor Unite a consacrat intoleranței religioase „Declarația asupra eliminării oricărei forme de intoleranță și discriminare bazate pe religie sau pe convingeri.”

Președintele Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, Robert Folkenberg, adresează tuturor bisericilor adventiste o scri-

Viorel Dima

soare prin care le încurajează să acorde importanța cuvenită acestei aniversări. În această scrisoare, el spune: „Ne alăturăm familiei mondiale pentru a comemora acest eveniment, pentru că biserica noastră este recunoscută de Organizația Națiunilor Unite ca fiind o organizație neguvernamentală (O.N.G.).¹ Noi colaborăm cu diverse instituții internaționale pentru promovarea drepturilor omului. Avem privilegiul de a sărbători în biserica noastră acest eveniment deosebit de important, în Sabatul din 12 decembrie 1998”.

În acest context, Comitetul Uniunii de Conferințe, în ședința din 21 septembrie 1998, a decis ca, în teritoriul Uniunii Române, această aniversare să fie sărbătorită în Sabatul din 5 decembrie, pentru a nu perturba programul Săptămânii de rugăciune.²

Președintele Folkenberg mai declară, în aceeași scrisoare: „Ca adventiști de ziua a șaptea, credem că esența Declarației Universale a Drepturilor Omului poate fi găsită în Cuvântul lui Dumnezeu. Sărbătorirea acestei aniversări va constitui o ocazie de a invita mass-media, conducătorii religioși și politici la acțiunile organizate. Vrem ca lumea să știe că luptăm pentru apărarea demnității omului. Toate programele bisericii noastre urmăresc acest obiectiv. Ca rezultat al imensei Sale iubiri față de noi, Dumnezeu i-a tratat pe primii noștri părinți ca pe ființe libere și L-a dat pe unicul Său Fiu ca să ne înalțe și să ne mântuiască. Fiecare ființă omenască este un fiu sau o fiică a lui Dumnezeu, creată după chipul Său.

Vă rugăm să folosiți această ocazie pentru promovarea bisericii noastre ca apărătoare a drepturilor omului, să vă rugați pentru cei persecutați și să-I mulțumiți lui Dumnezeu pentru libertatea pe care o avem”.

Suntem conștienți că drepturile

omului vor fi pe deplin respectate pe acest pământ doar atunci când Împărăția lui Dumnezeu va fi reinstaurată întru totul. Totuși, așa cum spune sora White, trebuie să ne remarcăm ca niște luptători pentru promovarea și apărarea drepturilor și libertăților religioase. Tăcând, nu facem dreptate (vezi Ps. 58,1). Trebuie să ne ridicăm glasul și să apărăm pe cel apăsat. Dar, pentru că suntem prea mici și neputincioși pentru un război așa de mare, trebuie să câștigăm interesul cât mai multor oameni pentru respectarea acestor drepturi și, în felul acesta, să creăm un curent de opinie pentru susținerea acestei nobile cauze - recunoașterea dreptului celui alt de a fi liber și garantarea acestui drept.

Doresc ca toți membrii bisericii noastre să învețe, cu această ocazie, să fie mai toleranți și să-i ajute pe alții să fie la fel. Și dacă, omeneste, aceasta s-ar putea să pară imposibil de realizat, la Dumnezeu este posibil. Să-L rugăm, deci, pe Dătătorul oricărei binecuvântări să ne binecuvânteze cu libertatea de manifestare a credinței noastre și cu capacitatea de a respecta convingerile altora.

1. Pe plan internațional, organizație neguvernamentală înseamnă o organizație care nu face parte din structurile vreunui stat, dar care are statut consultativ pe lângă forurile internaționale. Acest statut implică atât dreptul de a fi consultați cu privire la deciziile importante care au legătură cu obiectul de activitate al respectivelor organizații, cât și dreptul de a da sugestii, de a participa la ședințe și de a lua cuvântul în plenum organismelor internaționale pe lângă care au statut consultativ, dar fără drept de vot.

2. Având în vedere contextul religios din România, în acord cu Diviziunea Euro-Africa, Uniunea Română a decis ca, în țara noastră, Săptămâna de rugăciune să aibă loc în luna decembrie, în loc de noiembrie, când se desfășoară pe plan mondial.

Viorel Dima conduce departamentul Libertatea religioasă, în cadrul Uniunii.

Al 4-lea Congres al medicilor adventiști din România

Mărturia lui Isus în privința sănătății este amplu confirmată de știința medicală. Noi înșine suntem chemați să fim martori.

In perioada 11-16 septembrie 1998, în campusul Institutului Teologic Adventist de la Cernica, a avut loc Al IV-lea Congres al medicilor adventiști din România. Condițiile de cazare au fost deosebit de bune, iar mâncarea s-a apropiat foarte mult de principiile alimentației sănătoase. Au participat aproximativ 120 medici români, precum și studenți la medicină și asistenți medicali. Invitați din străinătate au fost:

- Dr. John Scharffenberg din S.U.A., profesor adjunct de nutriție la Universitatea Loma Linda din California, director asociat al departamentului Sănătate și temperanță al Conferinței Generale. Este una din figurile legendare ale adventismului, despre care se afirmă că a reînviat reforma sănătății în biserica noastră.

- Dr. Donald Hall din S.U.A., directorul companiei Wellspring, care are ca obiect de activitate producerea de programe computerizate de evaluare a stării de sănătate a populației și de programe de educație sanitară. Wellspring oferă asistență de specialitate la peste 1000 de firme și companii de asigurări din S.U.A. și colaborează cu cca 700 de spitale.

- Dr. Jochen Hawlitschek din Elveția, directorul departamentului Sănătate și temperanță din cadrul Diviziunii Euro-Africa.

- Dr. Teofil Lăcătușu din Germania, cardiolog.

- Dr. Constantin Tomenko din Sankt Petersburg.

Dacă ar fi să caracterizez în doar câteva cuvinte tot ce s-a petrecut la acest congres, aș alege, înainte de orice, calitatea prezentărilor, spiritul pozitiv și dorința de implicare în lucrarea misionară medicală manifestate de participanți.

Gily Ionescu

Știința medicală confirmă sfaturile inspirate

Tematica lucrărilor prezentate a urmărit fundamentarea științifică a principiilor de viață sănătoasă (NEWSTART), pe care biserica noastră le-a primit din partea lui Dumnezeu, de mai bine de un secol. De la început, a fost subliniată importanța acceptării lucrării profetice a lui Ellen White (1827-1915). Istoria a demonstrat că omul firesc are tendința să venerateze profeții trecutului, în timp ce îi desconsideră pe cei contemporani. Faptul că știința a confirmat deja o bună parte din sfaturile sale privind viața sănătoasă ar trebui să ne încurajeze pe toți să luăm în serios toate sfaturile și scrierile ei.

Dr. Scharffenberg a prezentat apoi factorii de risc ai primelor cauze de deces din România de azi - bolile inimii, ale sistemului circulator și cancerul. A urmat prezentarea noutăților despre diabetul zaharat, despre controlul greutateii corporale, despre beneficiile uimitoare ale exercițiilor fizice - adevărat izvor de sănătate și tinerețe. Interesant este faptul că aceiași factori care fac să crească riscul de boli de inimă (consumul excesiv de grăsimi animale și de colesterol, lipsa fibrelor vegetale din dietă, sedentarismul, fumatul, consumul de alcool etc.) fac să crească și riscul celorlalte boli cronice degenerative (cancer, obezitate, diabet zaharat etc.). Aceasta înseamnă că îmbunătățirea stilului de viață reduce riscul de apariție a tuturor acestor boli, lucru de altfel făgăduit de Dumnezeu în texte cum este cel din Exod 15,26.

De asemenea, s-a constatat că, la aproape jumătate dintre cei care suferă

un infarct miocardic, nu există nici unul dintre factorii de risc considerați majori pentru această boală: fumat, consum de colesterol și de grăsimi animale, hipertensiune arterială. Aceasta înseamnă că trebuie să mai existe cel puțin un alt factor de risc major, și acesta se pare că este, cel mai probabil, depresia sau un cumul al mai multor factori de risc minori. Este încă un argument puternic care arată că fiecare principiu de viață sănătoasă este important, nu doar alimentația.

Studii asupra sănătății adventiștilor

Dr. Donald Hall a prezentat un rezumat al studiilor de sănătate asupra adventiștilor de ziua a șaptea efectuate în S.U.A. Faptul că, pe de o parte, adventiștii nu fumează și nu consumă băuturi alcoolice, iar pe de altă parte, o bună parte dintre ei sunt vegetarieni a făcut ca ei să fie grupul ideal de studiu pentru evaluarea efectelor dietei asupra stării de sănătate. Din acest motiv, guvernul american a investit până în prezent 13 milioane de dolari în aceste studii. Rezultatele au fost publicate în peste 250 de articole de specialitate în cele mai respectabile reviste de specialitate din lumea întreagă. Concluzia generală este că adventiștii o duc mult mai bine decât restul populației: speranța de viață a unui adventist ovo-lacto-vegetarian din California, aflat în grupa de vârstă de 40-50 de ani, este cu aproape 9 ani mai mare față de cea a bărbaților omnivori neadventiști. La femeile adventiste, avantajul este de 7,5 ani. Se estimează că avantajul cel mai mare - 12 ani - îl au adventiștii total vegetarieni.

Dr. Loránt Szentágotai a prezentat rezultatele primului studiu de eva-

Iuare comparativă a stării de sănătate a unui grup de 60 de vegetarieni din România față de 60 omnivori (dintre care 30 erau adventiști). Studiul, efectuat în colaborare cu Institutul inimii din Cluj-Napoca (institut care a facilitat efectuarea analizelor sangvine și apoi evaluarea statistică a rezultatelor), a confirmat că și adventiștii vegetarieni din România o duc mult mai bine. S-a remarcat, însă, faptul că unii vegetarieni participanți la studiu nu aveau o alimentație suficient de variată. Aceasta confirmă din nou faptul că există diete vegetariene bune și diete vegetariene mai puțin bune sau chiar dezastruoase (cum spunea cineva, și o dietă formată din coca-cola, cafea și gogoși cu zahăr este vegetariană, dar...). Participanții au apreciat și calitatea deosebită a materialelor vizuale cu ajutorul cărora autorul a prezentat rezultatele studiului.

Iar pentru cei care sunt încă prizonierii prejudecății că este mai costisitor să fii vegetarian decât omnivor, în România de astăzi, dr. Szentágotai a prezentat un studiu asupra prețului celor două tipuri de alimentație, demonstrând în mod clar că, în schimbul aceleiași sume de bani cheltuite, se obțin o varietate și o cantitate mult mai mari de substanțe nutritive din alimente vegetale (pe primul loc fiind cerealele și leguminoasele - familia fasolei) decât din produse de origine animală. (Cine nu crede poate solicita detalii!)

S-a discutat apoi despre consumul de alcool. Se constată că unii membri ai bisericii noastre tind să adopte standarde mai scăzute în această privință. Dumnezeu nu autorizează nicăieri în Biblie consumul de alcool, nici chiar în cantități moderate sau în situații critice. S-a subliniat că mult trâmbișatul efect protector al consumului moderat de alcool asupra inimii este cu mult întrecut de cel al mustului roșu nefermentat (70% față de numai 30% pentru vinul roșu). Daunele produse de alcool depășesc cu mult acest unic și modest beneficiu. În schimb, dacă publicitatea care i s-a făcut ar fi fost folosită pentru creșterea consumului de fructe, legume, verdețuri și alte alimente vegetale, care au un efect protector mult mai puternic, bolile cardiovasculare s-ar fi redus

substanțial la nivelul populației.

În fine, au fost abordate învățăturile specific adventiste în ce privește alimentația. Referitor, de exemplu, la consumul de lapte, Ellen White recomandă, pe de o parte, să lăsăm ca problema renunțării la lactate să se impună singură (și deci să ne ferim s-o impunem noi), iar pe de altă parte, să învățăm să gătim și fără lactate, ca să fim pregătiți să ne descurcăm atunci când creșterea bolilor animalelor va impune renunțarea la aceste alimente. De fapt, bolile acestea au atins proporții suficient de grave ca să impună folosirea doar a laptelui bine fiert sau, cel puțin, pasteurizat. Niciodată nu ar trebui să mai folosim lapte crud, iar cei care-l recomandă ca având efecte binefăcătoare asupra sănătății ar trebui să se gândească la faptul că, în laptele multor vaci care par sănătoase, se găsesc virusuri leucemice și bacili ai tuberculozei. Prepararea termică a laptelui ucide aceste microorganisme. De asemenea, s-a remarcat faptul că, în țara noastră, se consumă exagerat de multe produse lactate. Se recomandă limitarea doar la consumarea laptelui degresat (smântânit) și a brânzei slabe de vaci. Cu excepția smântânei, celelalte produse lactate sunt mult prea bogate în grăsimi și colesterol pentru a putea fi consumate în siguranță.

Medicii adventiști și lucrarea misionară

În cursul serilor, s-au desfășurat discuții și mese rotunde pe diverse teme, de la experiența medicilor adventiști în medicina privată, până la discutarea unor probleme cum ar fi medicina alternativă, aditivii alimentari (în legătură cu care dr. Teofil Lăcătușu a oferit o informare deosebit de consistentă). În cadrul mesei rotunde din seara Sabatului, conduse de fr. Adrian Bocăneanu, s-a discutat despre rolul și locul medicului adventist în lucrarea misionară a bisericii și în special în apropiatul efort evanghelistic, NET '98. Participanților li s-a oferit posibilitatea de a-și alcătui o listă de obiective și activități pe care le vor realiza cu ocazia acestui eveniment.

Dr. Hawlitschek a subliniat importanța viețuirii sănătoase asupra sistemului imun. Exercițiul fizic mode-

rat, alimentația echilibrată, optimismul și odihna regulată îl întăresc, în timp ce excesele de orice fel, depresia, alcoolul și drogurile îl deprimesc.

Dr. Nicolae Dan, directorul Centrului de sănătate și medicină preventivă Herghelia, a prezentat o informare cu privire la activitatea, realizările și planurile de viitor ale acestui așezământ unic din țara noastră. Fiecare serie de participanți care parcurge programul propus de acest centru înseamnă oameni care învăț să trăiască mai sănătos și care devin astfel mai receptivi la influența Duhului Sfânt. Oferta de spațiu și personal a centrului este mult depășită de cerere, astfel că programările se fac cu mult timp în avans.

Organizatorii congresului și-au propus, de asemenea, să le ofere medicilor participanți programe practice de educație sanitară. Cu sprijinul deosebit de generos al Conferinței Muntenia și al CARD, au putut fi oferite seminarii cum sunt: Reducerea riscului de cancer, Intrebă-ți inima, Secretele biblice ale sănătății, partea I a Seminarului de nutriție etc. Dr. Valentin Nădășan a prezentat prima parte - Soarele - a videoseriului NEWSTART pe care îl realizează. Au fost prezentate și diapozitivele pentru seminarul de abandonat fumatul *Adio, țigări*, oferit de Diviziunea Euro-Africa (traducerea textului de dr. Valentin Nădășan).

Lucrări administrative

Cu ocazia congresului, au avut loc și lucrările comitetului Asociației sănătate și temperanță a cadrelor medico-sanitare din România. S-au efectuat modificări ale statutului, în sensul conciziei, iar numele asociației a fost schimbat în Societatea Medicală Adventistă Română (SOMAR) și s-a ales noua conducere. Președinte a fost ales Dr. Sorin Săndulache, medic primar neurolog din București, iar secretară, sora Gabriela Suciuc, asistentă medicală din București.

Congresul a constituit și o ocazie de mediatizare a principiilor de viață sănătoasă promovate de biserică noastră, prin interviurile acordate de lectorii reporterilor de la Radio România Cultural și pentru săptămânalul medicilor români, *Viața medicală*.

Dr. Gily Ionescu este directorul departamentului Sănătate și temperanță în cadrul Uniunii.

Programul de iarnă al postului de radio Vocea Speranței. Începând cu data de 25 octombrie 1998, emisiunile postului de radio Vocea Speranței, pe unde scurte, care pot fi recepționate în toată țara, vor fi transmise zilnic, între orele 20 și 21, pe lungimea de undă de 49 m, cu frecvența de 5840 kHz.

Puteți să le împărtășiți experiențe spirituale deosebite ascultătorilor postului de radio Vocea Speranței. Modul în care Dumnezeu îi transformă pe oameni emoționează și pătrunde inimile ascultătorilor postului de radio Vocea Speranței. RVS difuzează experiențele speciale, memorabile, iar dv. puteți contribui la această lucrare împărtășind experiența dv.

În scopul acesta, contactați-o pe Lavinia Ștefan, de la RVS, la numerele de telefon 01-2114938 și 01-2109560 sau prin corespondență, pe adresa: Radio Vocea Speranței, C. P. 34-1, București, cod 70350.

Biserica adventistă București-Popa Tatu a împlinit 75 de ani. Vineri și sâmbătă, 2-3 octombrie 1998, în biserica adventistă București-Popa Tatu au fost aniversați 75 de ani de la înființarea ei. Din octombrie 1923, în acest locaș de închinare s-au adunat mii de suflete

pentru a-l aduce slavă lui Dumnezeu și pentru zidire spirituală. În două rânduri, focul persecuției a determinat închiderea abuzivă a bisericii: în 1927, o dată cu arestarea pastorului ei, și în 1942, în timpul dictaturii antonesciene.

Participanții la evenimentele istorice ale acestei comunități și-au adus mărturia, fie în mod direct, fie prin intermediul fiilor, al nepoților lor sau al benzii magnetice. Un cor al pionierilor lucrării din București a încântat frățietatea cu imnuri care se cântau altădată, într-o interpretare impresionantă și inimitabilă prin spiritul advent pe care-l transmitea.

„A fost un program deosebit, prin care experiențele și luptele credinței înaintașilor noștri ne-au mișcat profund, ne-au întărit spiritual și ne-au determinat să reînnoim consacrarea noastră față de Dumnezeu, pentru prezent și pentru viitor”, spune fratele Sorin Săndu-lache, unul dintre prezbiterii bisericii București-Popa Tatu.

Un parlamentar român acționează pentru egalitatea tuturor religiilor. Dr. Dan Marțian, parlamentar român și președintele Comisiei parlamentare pentru drepturile omului, continuă să acționeze pentru garantarea libertății religioase și a egalității tuturor religiilor.

Aflat în vizită la sediul mondial al Bisericii Adventiste de

Ziua a Șaptea, la Silver Spring, Maryland, S.U.A., pe 12 octombrie a.c., dr. Dan Marțian a declarat că speră ca noua legislație cu privire la drepturile religioase, care se pregătește în România, să garanteze în continuare egalitatea tuturor religiilor.

„Pentru pregătirea acestei noi legi sunt consultate bisericele recunoscute din țara noastră și a fost nevoie de mult timp”, a spus el. „Cred că este important să se ajungă la armonie în alcătuirea acestei legi noi, deși unele aspecte rămân în continuare deschise. Biserica Ortodoxă vrea ca, prin această lege, ea să fie recunoscută drept biserică națională din România. Sper că parlamentul nu va aproba lucrul acesta, deși se fac presiuni.”

Dr. Marțian a arătat că, spre deosebire de unele constituții din trecut, actuala constituție garantează egalitatea tuturor religiilor în fața legii. El s-a referit, de asemenea, la legea din Rusia, din septembrie 1997, privitoare la drepturile religioase, care a redus libertatea unor grupări religioase mai noi.

„A fost luată în discuție o condiție referitoare la timp, asemănătoare celei din legea aprobată în Rusia, dar acest aspect nu este în armonie cu principiile Uniunii Europene și, de asemenea, încalcă principiul constituțional al egalității în fața legii”, a spus Marțian. „Sper că noua lege românească va fi caracterizată de respect pentru

toate religiile și va fi în armonie cu standardele europene. De asemenea, sper că legea care va fi adoptată va asigura drepturi echitabile pentru toți.”

În răspunsul său, dr. Bert B. Beach, director pentru relații cu alte biserici la Conferința Generală a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, a salutat atitudinea dr. Dan Marțian față de libertatea religioasă:

„Apreciem competența și sprijinul dr. Dan Marțian în favoarea principiilor libertății religioase, mai ales în ce privește noua legislație din România. Credem că, atunci când va fi adoptată, noua lege va garanta egalitatea tuturor religiilor ca pe un principiu fundamental de dreptate.”

ANN Bulletin, 13 octombrie 1998

Primul arab adventist la Consulatul S.U.A. din Ierusalim. Abdelnour Zaibak este primul arab și, totodată, membru al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea care a fost numit să lucreze la secția consulară a Consulatului General al Statelor Unite din Ierusalim.

După ce inițial fusese numit să lucreze la ambasada Statelor Unite din Yemen, Zaibak spune că, datorită unei schimbări providențiale, are posibilitatea să lucreze la Ierusalim.

„Am fost recunoscător pentru această schimbare, pentru că însemna că familia mea și eu putem să mergem

Ce ne confruntă / urmare din pagina 16

sa inspirată de Dumnezeu, Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea manifestă o forță vitală dată de Duhul Sfânt, când alte biserici se fărâmițează și dispar.

Ascultați citatul acesta scris de sora White, peste care am dat doar acum câteva zile:

„Domnul a îngăduit ca, în timpul nostru, să se ajungă într-o criză, prin înălțarea minciunii deasupra adevărului, pentru ca El, Dumnezeul lui Israel, să poată lucra cu putere, așa încât adevărul Lui să fie înălțat și mai sus, în raport cu minciuna. Cu privirea îndreptată asupra bisericii Sale, Domnul a îngăduit în repetate rânduri să se ajungă într-o criză, pentru ca, în situația extremă în care se

afllă, poporul Lui să privească doar spre El după ajutor... Dumnezeu își rezervă intervenția miloasă în favoarea copiilor Săi, până când ei ajung la limita resurselor lor” (*The Ellen G. White 1888 Materials*, pag. 903).

Îl laud pe Dumnezeu pentru planul Său. El a ridicat biserica noastră profetică, inspirându-i teologia, din care decurge misiunea, care este făcută posibilă prin organizația ei.

Și, incredibil, El a încredințat toate acestea în mâini slabe, ca ale voastre și ca ale mele. În fiecare zi sunt umilit când îmi dau seama că Dumnezeu m-a chemat să fiu membru al bisericii Sale - al trupului Său - și să iau parte la misiunea Lui pentru lume. La fel ca mine, știu că și voi sunteți plini de uimire în fața bună-

tății și harului Dumnezeului nostru.

Cum spunea Ellen White?

„Când privește istoria noastră trecută, după ce am înaintat pas cu pas până aici, unde stăm astăzi, pot spune: Lăudat să fie Dumnezeu! Când văd ce a făcut Dumnezeu, sunt plină de uimire și de încredere în Domnul Hristos, Conducătorul nostru. Nu trebuie să ne temem de nimic pentru viitor, decât că vom uita calea pe care ne-a condus Domnul și învățătura Sa în istoria noastră trecută” (*Life Sketches*, pag. 196).

Jere Patzer este președintele Uniunii Pacificul de nord, S.U.A. Acest articol este adaptarea unei predici ținute în fața comitetului executiv și a pastorilor din Uniunea Pacificul de nord. *Adventist Review*, 23 iulie 1998

în Sabat la o biserică adventistă și să avem privilegiul să vedem locuri biblice", a spus Zaibak, cu ocazia unei înțevderi, pe 13 iunie.

Din cauza originii și a situației sale, i s-a spus să se aștepte la o oarecare antipatie în noua sa funcție. Până acum, cei de la secția consulară sunt bucuși pentru că nu au avut loc evenimente neplăcute.

„Este foarte greu ca oameții să te necăjească, atunci când te porți frumos cu ei”, spunea unul dintre colegii lui Zaibak.

Zaibak speră că va contribui la procesul de pace. De asemenea, el spune: „Mulți oameni de aici se poartă foarte amabil cu mine. Sunt încântat pentru că pot lăsa ca viața mea să-mi exemplifice credința prin faptele mele. Lucrarea mea de aici este o experiență pozitivă”.

ANN Bulletin, 16 iunie 1998

Ministrul sănătății din Cuba își exprimă aprecierea față de principiile adventiste de stil de viață. Aflat în vizită la sediul mondial al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, la Silver Spring, Maryland, dr. Carlos Dotres a spus că el a descoperit „multe lucruri comune” cu aspectele privitoare la sănătate ale stilului de viață adventist.

„Dv. vă îngrijii nu doar de suflet, ci și de corp”, a spus Dotres. „Principiile dv. de credință sunt unite cu acțiuni care privesc sănătatea. Atitudinea dv. împotriva alcoolului și a tutunului și bunele dv. obiceiuri alimentare sunt principii fundamentale pentru sănătatea oamenilor. Asupra acestor lucruri, suntem în deplin acord.”

Dotres a fost însoțit de dr. Enrique Comendeiro, director pentru relații internaționale în Ministerul Sănătății din Cuba, de dr. José Piñon, consilier al ministrului, și de Rafael Noriega, al treilea secretar al Secției de probleme cubaneze a ambasadei Elveției la Washington.

Vorbind despre experiența sa, Dotres a spus că a studiat la facultatea de medicină împreună cu un adventist. Deși nu participa la cursuri și la examene în Sabat, acel student își păstra credința și avea note foarte bune, a spus Dotres.

„În ce privește sănătatea

Cercetători adventiști au descoperit manuscrise biblice vechi în Rusia

În urma unei bănueli și a unor referiri neverificate, doi cercetători adventiști au redescoperit, pe data de 3 iunie, valoroase manuscrise biblice vechi, care stătuseră uitate și prăfuite în arhivele din fosta Bibliotecă Lenin, din Moscova.

Joaquim Azevedo, un doctorand brazilian la Universitatea Andrews din Michigan, S.U.A., i-a scris lui Alexander Bolotnikov, conferențiar care predă limba ebraică și Vechiul Testament la seminarul teologic al Bisericii Adventiste, în apropiere de Tula, Rusia. El descoperise referiri la vechi manuscrise ale Bibliei care sunt ținute în fosta Uniune Sovietică și, în cadrul unui proiect finanțat de Universitatea Andrews, i-a cerut ajutorul ca să le dea de urmă.

Bolotnikov și Azevedo s-au întâlnit la Moscova și au plecat la Kiev, unde au căutat fără succes manuscrisele la biblioteca principală. Întorcându-se la Moscova, nici aici nu au găsit manuscrisele și începuseră să creadă că referirile erau greșite. Când se pregăteau să ia un tren spre St. Petersburg, s-au hotărât să încerce la Biblioteca Națională a Rusiei, fosta Bibliotecă Lenin.

Aici au descoperit că secția în care se păstrează manuscrisele este închisă din anul 1997 până în 2000, pentru renovare. Au putut, totuși, să vorbească la telefon cu directorul și, datorită prieteniei cu un profesor renumit, li s-a permis accesul.

Nici de data aceasta manuscrisele nu au fost găsite, după cinci ore de căutare într-un fișier scris de mână, pentru 500 de colecții. Sistemul de păstrare a evidenței acestora era atât de dificil, încât cercetătorii au fost nevoiți să se orienteze după presupuneri.

„A trebuit să ne orientăm după presupuneri”, a spus Bolotnikov, „mai ales atunci când scrisul de mână era foarte greu de înțeles.”

Apoi Azevedo a descoperit câteva titluri în limba ebraică și a cerut acel catalog. Astfel s-a ajuns la un document prin care se confirma autenticitatea unui număr de manuscrise biblice vechi. Cercetătorii au descoperit un exemplar al cărții Deuteronomul, de la sfârșitul secolului al VII-lea sau începutul secolului al VIII-lea, precum și un exemplar al cărții Numeri din secolul al IX-lea și trei exemplare ale cărții Psalmilor, din secolele IX-X. Nici unul dintre aceste manuscrise nu fusese cunoscut înainte de către teologi și istorici.

„Ei nu știu ce au”, spunea Azevedo. „Credem că există cel puțin 3.000 de manuscrise, printre cele 20 de milioane de lucrări păstrate în această bibliotecă.” Cu siguranță că această descoperire le va trezi curiozitatea și îi va atrage pe cei care se ocupă de cercetări în manuscrisele vechi ale Bibliei, afirmă Bolotnikov. „Cercetările noastre continuă și intenționăm să căutăm prin toate aceste colecții. Va fi nevoie de timp, mai ales pentru că avem acces la ele doar printr-o înțelegere personală. Dar sperăm să descoperim și mai multe manuscrise.”

ANN Bulletin, 16 iunie 1998

publică, trebuie să facem orice efort să luptăm împotriva acestor lucruri care dăunează sănătății oamenilor”, a spus Dotres. „Sistemul nostru de sănătate este descentralizat. Avem 20.000 de cabinete medicale răspândite în toată țara, pentru 11 milioane de locuitori, și punem accentul pe prevenirea bolilor și pe obiceiurile care favorizează sănătatea.”

Din partea Bisericii Adventiste, au salutat delegația dr. Bert B. Beach, președintele comisiei de protocol, și dr. Kathleen Kuntaraf, director asociat în cadrul Departamentului Sănătății.

tamentului Sănătății.

„Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea a fost preocupată întotdeauna cu privire la sănătate”, a spus dr. Beach. „Prevenirea este deosebit de importantă și, de aceea, încurajăm obiceiurile care duc la o sănătate mai bună, cum sunt alimentația vegetariană și evitarea consumului de alcool și de tutun.” Dr. Beach a amintit, de asemenea, inovații majore finanțate de Biserica Adventistă, cum este acceleratorul de protoni de la Universitatea Loma Linda, o metodă unică de tratare a cancerului.

ANN Bulletin, 29 septembrie 1998

Centru de sănătate adventist prezentat în revista companiei aeriene elvețiene. Centrul de Sănătate Adventist de lângă Lacul Geneva, mai bine cunoscut sub denumirea „Clinique La Ligniere”, din Gland, Elveția, este prezentat în ediția din octombrie a.c. a revistei companiei aeriene elvețiene. *Swissair Gazette*, unul dintre materialele publicitare distribuite în avion, este publicată de zece ori pe an și pusă la dispoziția unui număr mediu de 900.000 de pasageri, în fiecare lună.

În articolul cu titlul „Clinici particulare din Elveția”, redactorul Sally Alderson, descrie astfel serviciile oferite de „La Ligniere”:

„O astfel de clinică este La Ligniere, o clinică înființată cu [aproape] o sută de ani în urmă, situată în cantonul Vaud, într-un parc mare. În acest parc, sunt grădini și livezi aparținând clinicii, în care se cultivă legume și fructe. În incinta clinicii se află un restaurant la care sunt servite preparate pentru micul dejun; fiecare aliment are un nume corespunzător valorii lui nutritive, astfel încât pacienții pot învăța să aleagă ceea ce este potrivit pentru ei. În plus față de tratamentul medical general, clinica are un program NEWSTART: o săptămână de-a lungul căreia se predau cursuri despre factori esențiali care conduc la o viață sănătoasă”.

„Clinique La Ligniere”, înființată în 1904 pe malurile Lacului Geneva, a deschis primul centru de recuperare cardiovasculară din regiunea de limbă franceză din Elveția, în 1977. Luna aceasta, ea își va deschide centrele de recuperare neurologică și ortopedică, împreună cu o secție pentru tratament integrat al diabetului și al bolilor metabolice.

Pirmin Zurbriggen, campion mondial al Elveției la trei probe de schi și de mai multe ori câștigător al Cupei Mondiale, a fost oaspete de onoare la ceremonia de deschidere a noului *Aquaforme Center* al Centrului de Sănătate și a devenit principalul susținător cu mijloace financiare al acestui nou centru de sănătate.

ANN Bulletin, 13 octombrie 1998

Viorica Zăbavă (17 iun. 1930 - 22 aug. 1998, București) a fost primul dintre cei șase copii ai familiei Stoicescu. În anul 1954 se căsătorește cu pastorul Ion Zăbavă, iar în 1955, în familia lor se naște unicul fiu, Benjamin. De la vârsta de 16 ani până la vârsta de 61 de ani, a activat în lucrarea Școlii de Sabat a copiilor, cu multă pasiune și dăruire.

Luptătoare stăruitoare pe calea credinței, caracterizată de un puternic zel misionar și spirit de sacrificiu, a mângâiat, încurajat, sfătuit și ajutat pe mulți care îi simțeau lipsa acum. A urmat, într-adevăr, motourile clasei sale de la absolvirea Școlii de surori și de la absolvirea Seminarului Teologic Adventist de la Brașov - Stupini: „A trăi pen-

tru a-i face pe alții fericiți” și „Salvat pentru a salva”. A doarme cu speranța învierii la revenirea Domnului Isus.

Maria Tolan (7 iul. 1902 - 29 aug. 1998), din comunitatea București-Popa Tatu, soția pastorului Vasile Tolan, se atașează Bisericii Adventiste prin botez, în 1937, în comunitatea București-Labirint. Această nouă experiență îi schimbă complet viața și, în 1943, se căsătorește cu pastorul Vasile Tolan, împărtășind împreună bucuriile și greutățile vieții de slujire.

Face experiențe deosebite cu Mântuitorul său și închide ochii în nădejdea învierii celor drepti, înconjurați cu iubire de cei ai familiei.

Evsei Pavlov (16 iun. 1907, Jurovca, Tulcea - 8 ian. 1998, Brăila) a cunoscut credința adventistă din tinerețe, de la consăteanul și prietenul său, pastorul Alexandru Popov (decedat în 1997). A fost botezat de pastorul Ștefan Demetrescu, la Galați, în anul 1928. În 1930, se mută la Brăila, unde se căsătorește cu Valeria Gavrilescu, alături de care a împărtășit bucuriile și necazurile vieții timp de 46 de ani, până în 1976, când sora a fost chemată la odihnă. Căminul lor a fost binecuvântat de Domnul cu trei copii: Viorica, Corneliu și Mihail, dintre care doi se află în viață și sunt credincioși adventiști.

Fratele Pavlov a contribuit cu toată ființa sa la susținerea și creșterea bisericii locale, îndeplinind multe slujbe, inclusiv pe cea de prezbiter, în decursul celor 70 de ani de credință. A fost condus la locul odihnei de familie și de membrii comunității Brăila, în ziua de 10 ianuarie 1998, cu speranța făgăduinței din 2 Timotei 4,7-8.

Maria Panca (20 apr. 1933, Râncezi, Prahova - 8 iun. 1998) învață de la mama ei principiile unei vieți evlavioase și în 1948 este botezată în Biserica Adventistă. Binecuvântată cu diferite daruri, slujește în biserică, încă de la vârsta de 15 ani, ca secretară în comunitate, instructoare la Școala de Sabat a copiilor și solistă în corul comunității. A iubit mult copiii, îndrumând multe generații la măsura de nisip.

În anul 1959 se căsătorește cu Paul Panca și căminul lor este binecuvântat cu două fiice: Mihaela și Cristina.

În noiembrie 1997 este lovită de moartea fulgerătoare a soțului, dar se mângâie cu adevărul Scripturii și cu nădejdea învierii. În dimineața zilei de 8 iunie 1998, încredințată viața ei și pe cea a fetelor în mâna Celui Atotputernic și pleacă împre-

ună cu fiica mai mică la munci agricole în județul Ialomița. În aceeași dimineață, își sfârșește viața într-un accident rutier.

Ana T. Mohanu (9 iul. 1906, Vaideni, Vâlcea - 14 oct. 1997) a fost botezată în Biserica Adventistă la data de 4 noiembrie 1944. Bună creștină, cu fire blândă și spirit misionar, și-a câștigat soțul, după patru ani, suportând mari necazuri. Cei cinci copii - patru băieți și o fiică - au urmat-o din convingere. Unul dintre fiii săi este pastor. În biserică a slujit ca diaconesă. A fost o bună cunoscătoare a Bibliei.

Dobre Gheorghită (14 sep. 1910 - 17 sep. 1998, Viziru, Brăila) încă din copilărie, cunoaște adevărul biblic de la fratele său, pastorul Nicolae Gheorghită.

În 1927, este botezat în Biserica Adventistă. Se angajează să lucreze în colportaj, unde are de întâmpinat multă împotrivire din partea preoților și a jandarmilor. În anul 1938 se căsătorește cu tânăra Silvia Iosif, în comuna Viziru. Căminul lor avea să fie îmbogățit cu patru vârstare: Mihail, Gabriela, Nelu și Adrian, care sunt membri ai Bisericii Adventiste.

A îndeplinit diferite slujbe în biserică, printre care și pe cea de prezbiter al comunității Viziru. A închis ochii, după doi ani de suferință fizică, în nădejdea învierii împreună cu cei credincioși, la revenirea Domnului Hristos.

Petru Petrescu (7 iul. 1929, Bărăștii Hațegului, Hunedoara - 14 mai 1998) a fost botezat la vârsta de 16 ani, devenind primul membru al Bisericii Adventiste din Bretea Română. În 1955 se căsătorește cu tânăra Ileana, în localitatea Bretea Română, și au patru copii, dintre care trăiesc doi - Daniela și Adrian. În biserică a lucrat mult timp ca prim diacon. A paralizat cu câteva luni înainte de deces.

Adoarme cu speranța mântuirii și a revederii celor dragi pe Noul Pământ.

Nicolina Fițai (18 iul. 1912, Galați - 22 iul. 1998, Baia Mare), nepoată de preot ortodox, se atașează Bisericii Adventiste prin botez, în anul 1943, la Botoșani. A fost urmată, la scurt timp, de mama, sora și fratele ei. Soțul său a devenit, de asemenea, adventist. Au un fiu adoptiv, Ghiocel-Corneliu Fițai, pe care l-au iubit foarte mult.

A fost o veterană plină de zel a Bisericii Adventiste și o mamă spirituală mult apreciată în comunitatea sa, datorită experiențelor bogate, pe parcursul celor 55 de ani de după botez. Și-a cultivat talentul poetic, lăsând în urma ei câteva sute de poezii. Încețază din viață după o grea suferință.

Stana Ghioaldă (n. Olteanu, 17 dec. 1933, Gostinu, Giurgiu - 29 mai 1998, București) a absolvit Școala sanitară din municipiul Giurgiu. În 1950, se căsătorește cu Gabriel Ghioaldă, urmând să aibă trei copii - Veronica, Gabriel și Pavel. A lucrat ca secretară a Școlii de Sabat în comunitățile din Gostinu și Daița, Giurgiu. Din 1971 este membră a comunității București-Labirint, în care activează ca diaconesă, iar din 1997, se mută în comunitatea București-Brâncoveanu. În urma ei rămân soțul, doi copii și trei nepoate.

Ileana Caia (12 dec. 1924, Obreja, Caraș-Severin - 30 iul. 1998), membră a comunității adventiste din Obreja, Caraș-Severin, a fost a treia fiică din cei cinci copii, părinții ei fiind credincioși adventiști. La vârsta de 10 ani a încheiat legământ cu Dumnezeu prin botez în Biserica Adventistă. Entuziasmul și seninătatea au însoțit-o în tot cursul vieții. A încetat din viață după o îndelungată și grea suferință, cu dorința de a-i revedea pe soțul, Viorel, și pe copiii ei, Ana și Marioara.